

Consequentie

Richardi Gerebrich consequentie felicitate incipunt

Consequentiariū

quodā ē bona & formalis. qdā bona & non formalis duplex ē autē pna bona & formalis. vna vt ē pna sillogistica seu discursoria: qd idē est. Scdā sic ē entimematica. Et illa scdā orō qd rupt: bona. Vno mō arguēdo a superior ad inferior. Scdō mō arguēdo e contra. Tertio mō ab aliq ppōe conuertibili ad suū uertibile. Quarto modo ab hypothetica ad alterā eius ptē. Consequentiā autē bōa & nō formalis sūt quōsdam ē triplex. vno mō qñ ex impossibili cōcluditur ppōitio sibi impertinens. vt tu es alius. ergo tu curris. Alio mō qñ cōcludit necessariū ex ppōe ipotenti. vt tu curris ergo deus est. Sed illum modū arguēdi non reputo bonū. nec aliq illarū consequentiariū fore bonā. qz pna est pcurtio siue relatio q ē inter aīs & pna. cuiusmodi nō ē in ppōitio. Tertio mō est pna bona & nō formalis. vt arguēdo ab aliq ppōne ad aliā & pna modus arguēdi nō ualet l alij terminis. Et de illis trib' pntis ponit illius tery mō: ad quarū vtrāq ptem arguit. Prima ē hec. tu credis paise q aliq bō decipit. ergo aliq bō decipit. Secūda mod' ē ille. a. significabit paise q quodlibet verū erit falsum. ergo. a. erit falsum. Tertio mōus est ille. for. credit paise q ois bō decipiet. ergo for. decipiet. Sed q prima pna non ualet pbat. qz in casu pōito erit ita sicut significat p aīs. in quo cāu non erit ita sicut significat p pna. ergo pna nō ualet. modus arguēdi apper p communē regulā datā. vt q ad inuestigādū bonitātē pna. regit q' q' literāqz significat p aīs. talr significet p pna. Sz pmiū assūptū pbo. qz pōito q nullus bō alius a te d'cipiat & paise tu credas q ois bō decipit

quod pōito cū illis verū & ita falsū. & q aīs sit verū p pcalum. qz tu credis paise q aliq bō decipit. sz q aīs sit falsū pbat qz op' pna ē verū v' illd nullus bō decipitur. ergo ac. pna de se pna pbat. qz nullus bō alius a te decipit p casum nec tu decipis. & tu es aliq bō. ergo nullus bō decipitur. pna ē nota & pna pars aītis datur ex casu. Sed scdā ps aītis pbat. qñ si uicā q tu decipis. cōtra. tu credis paise sicut ē. ergo tu non decipis. pna p' iuxta cōez modū exponēd' illā dicitōem decipitur. aīs probatur qz si tu decipis & tu es ali quis bō. ergo aliquis bō decipitur. illa pna est bona & formal' & aīs est vez. ergo & cōsequens: & tu credis paise sicut pna significat & ergo tu non decipis. & sic p' q totum aīs ē vez. v' q nec tu decipis nec aliquis alius a te decipit qd fuit aīs pbadum. Ex quo seq' op' p'ncipalis pna pbande & ita in cāu pōito ē aīs verum & pna falsum. & si sic prima pna pōita & concessa nō ualet. Sz tñ q ipsa sit bona formal' sic pbat. oppōitū pna nō pōt stare cum aīte ergo illa pna bona. aīs sic pbat. qñ illa non stāt sil. tu credis paise q aliq bō decipit. & tñ nullus bō decipitur. & vna illarū ē aīs & alia oppōitū pna. ergo ac. assumptū h' pbo sic. qz ex illa copulatiua. nullus bō decipitur & tu credis paise q aliq bō decipitur. seq' oppōitū alterius ptis. ergo illa copulatiua sit ex p'rib' repugnātib'. consequētia p' iuxta cōem regulā ad pbandū impossibilitates copulatiue q est hec. Si sit aliq copulatiua ex qua segtur d'ictorium alterius ptis. illa copulatiua ē impossibilis. siue vtrāq ps sit p'igēs siue nō. & aīs pbat. v' q ex hac totalr seq' op' alterius partis. nā segtur. nullus bō decipitur. & tu credis paise q aliq bō decipit. ergo tu credis aliter q ē. ergo tu decipis. & segtur tu decipis. ergo aliquis bō decipit. qd ē oppōitū alterius ptis copulatiue ex quo manifeste p' pna p' p' alteri repugnare: & si sic op'

Gerebrich

qñs repugnat aīti illius pna pbande. Et ex illd segtur pna ē bonā. qñs tñ nō sit formal' eo q non ual' pna forma in alijs modis terminis nō enim segtur. credo q bō ē alius. ergo homo ē albus. Sed p iprobatione hōe pna arguitur: & ponit casus ille. qz primo in. c. instanti post hoc si significabit paise q quodlibet verū ē falsū: & ponit cū hoc qz i. c. instanti erit ita q quodlibet vez erit falsus: & sit ita per totū tēpus per quod erit. a. quo pōito pbat illā cōsequentiā nō fore bonā: qz aīs illius est verū & consequēs falsum. igit' ac. assumptum pbo. v' q aīs sit verū. & arguo sic. qz ponitur in cāu qz. a. significabit paise q quodlibet verus erit falsum: & si sic paise significabit cū aīs pna sic paise significat segtur illud fore vez. Sz qz pna sit falsus pbat. i. qz. a. erit falsum. qñ p casu quādocū que. a. erit. erit ita q quodlibet verus erit falsum. & a. sic significabit paise qñcunqz ipm erit. igitur qñcūqz ipm. a. erit ipz erit verū & per cōsequēs bec ē falsa. a. erit falsum. quod tñ ē pna cōsequētie iprobāde. & si sic segtur q cōsequēs illius cōsequētie iprobāde ē falsum & aīs illius ē vez: sicut ostēsum ē per casum. ergo ac. & p cōsequēs secūda consequētia nō ual'. Que tñ cōsequētia breuiter sic pbat. oppōitum consequētis nō pōt stare cū aīte. igit' consequētia bona. antecedēs pbat. nā si sic ponit illa stare sil. v' qz. a. significabit paise q quodlibet verū erit falsū. & a. non erit falsum. tunc sic. a. significabit paise q quodlibet verū erit falsus & a. non erit falsum. ergo quādocūqz. a. erit. a. erit verus. & tunc sic. quādocūqz. a. erit. a. erit verus. ergo qñcūqz. a. erit. erit ita sicut significatur p. a. & a. cōtinue significabit qñcūqz ipm erit q quodlibet verū erit falsum: ergo quādocūqz. a. erit. erit ita q quodlibz vez erit falsū: & tūc sic. quodlibet vez erit falsum. a. erit verū. igit'. a. erit falsus. & cōtinue manebit illa consequētia bona: & qñ

cūqz. a. erit. erit ita sicut significabat p aīte. des. igit' qñcunqz. a. erit. erit ita sicut significabit p pna. sed consequens significabit paise qz. a. erit falsū. igit' qñcūqz. a. erit. erit ita qz. a. erit falsū: & p cōsequēs si aliqñ erit ita qz. a. erit falsum. iā ē ita qz. a. ē falsū. ergo a primo sil. a. significabit paise q quodlibet verū erit falsū. a. erit falsum. Forte rñdes & dicitur q illa cōsequētia non ualet. quodlibet vez erit falsum. a. erit vez igitur. a. erit falsū eo q in illa ppōne. qd libet vez erit falsū nō supponit ly verum. p. a. qz ps non suppoit nec pōt supponere p toto cuius ē ps. Sz pna illā rñllonē arguitur. nā ex illa responsione segtur ista stare simul. quodlibet vez erit falsum: et aliq vez non erit falsū. qz. a. erit verum. & a. nō erit falsum. ergo aliq vez nō erit falsum. qz si consequētia negata non ualet ergo opp' cōsequētis stabit cū antecedente. & sic stabit ista sil. a. erit falsum. & a. erit aliq verū & quodlibet verū erit falsum: & aliq vez non erit falsū. Et sic ex duab' pmissis segtur q aliq verū non erit falsū & ita stabit illa sil. quodlibet verum erit falsum. & aliquid verū nō erit falsum. Et ē illa responsio nō soluit vltim' argumentum in quo ē consilis modus arguēdi. i. illo eniz pōt dici q ps pōt supponere p toto cui' ē ps. Et qz tertia cōsequētia sit bona pbat. i. qz fortes credit paise q ois bō decipitur. igitur for. decipit. pbat sic. nā oppōitum consequētis nō pōt stare cū antecedente. ergo ac. antecedēs pbat. nā illa non stāt sil q for. credit paise q ois homo decipiet & tamē for. nō decipiet. qd arguitur sic. nā illa inferūt oppōitū alterius illarū. igitur illa duo non possunt stare sil. pna nota ē. Seg' enim for. nō decipiet. & for. credit paise q ois bō decipiet. igitur qualitercūqz credit for. ita ē & for. credit paise q ois bō decipiet. qna ē q ois bō decipiet. & tūc sic. ē ita q ois bō decipiet qñ for. credit paise q ois bō decipiet.

Consequentie

ut ergo dum for. credit q. ois hō decipit. for. decipit. r. si aliquid erit ita q. for. decipit. for. decipitur. ergo a. primo si for. credit p. cise q. ois hō decipit. r. for. nō decipitur. segtur q. for. decipitur. r. ita duo. for. credit p. cise q. ois hō decipitur. r. for. nō decipitur. r. alterz illoz. r. per nō illa duo repugnant. r. alterz illoz. r. nō p. bāde. r. alterz opp. nōtis cōsequentie p. bāde. q. opp. nōtis nō p. bāde repugnat suo a. r. per nō illa nō ē bōa. ¶ Ad cuius opp. arguit p. nōdo q. ois hō qui nō ē for. decipitur. r. q. for. p. totā vitā suā credat q. deus ē. vel aliquo mō vez. r. nullo alio mō q. illo mō v. q. ois hō decipit. v. q. deus ē. ¶ Quo posito p. batur q. illa nō valet. q. nō illius ē verum. r. nō falsum. igit. r. nō p. r. nō. f. q. nō sit vez. ponit casus v. q. for. credit q. ois hō decipitur. Sed q. nō sit falsum p. bā q. r. for. decipit. vel ergo i. credēdo q. de. ē. vel in credēdo q. ois hō decipitur. non p. mō mō ergo scō. r. tūc sic. for. decipit i. credēdo q. ois hō decipitur. ergo q. n. ipe credit q. ois hō decipitur. nō sic erit q. ois hō decipit. s. p. tūc erit ita q. ois hō q. nō erit for. decipitur. q. q. n. ipe credit q. ois homo decipitur. erit q. ipe nō decipitur. ¶ Confirmat per hoc. q. eadē rōne q. ipe decipit in credēdo q. ois hō decipitur ipe decipitur. primo r. solū p. se ipō cū cōtinue sic credat q. cōtinue erit ita p. idem q. non ois hō decipitur p. se ipō demonstato cū ex parte alioz si erit scā variatio ex pte cuius aliquid decipit. f. magis q. semper. nec ex parte sui ipsius. ergo cum cōtinue p. totā vitā suā ipe eodē mō credat sicut i. aliquo instāti r. non erit variatio ex parte sui sic ē. quā ipe credit p. mutatiōez factā in rē aliā a se ipō. segtur q. aliquid p. se ipō nō sic erit q. ois homo decipit. r. q. cōtinue p. se ipō sic erit q. non ois hō decipitur. r. per nō erit ita q. for. nō decipitur. r. si cōtinue erit ita q. for. non decipit. iā

ē ita q. for. nō decipit. r. si sic. ergo nō illi nō ē falsum. f. q. for. decipitur. ¶ Sed forte negatur illa nō. si cōtinue erit ita q. for. nō decipit. ergo iam ē ita q. for. nō decipitur. sicut non segtur nūq. post hoc erit ita q. imediate post hoc instās erit instans demonstrato instāti presenti. q. iam nō est ita q. imediate post hoc instās erit instans. ita p. idē nō valz alia nō cū sit filio mod. arguēdi. ¶ Sed q. illa cōsequentia sit bōa arguit sic. Si cōtinue erit ita q. for. nō decipit. q. for. n. decipit. nō ag. sic. q. ex opp. nōtis segtur opp. nōtis. igit. r. assūptuz ag. sic. nā segtur. for. decipit. ergo in aliquo instāti futuro decipitur. s. nullū instās futurū erit instāti p. nō imediatū. ergo post instans p. nō erit ita q. for. decipitur. r. si sic ergo sic ē q. for. decipitur. q. ē opp. nōtis consequentie probāde. r. ita ex oppōito cōsequentie consequētie p. bāde. segtur opp. postum nōtis eiusdē. r. p. nō nō ē bona. ¶ Ad istas tres consequētiāz respondetur. Et primo dicitur q. quelibet illarum ē bona. Et ad opp. p. improbatione p. nō cōsequentie pōt responde ri cōueniēter negādo casū. r. cā ē. q. eo ipō q. aliquid dbeat credere aliquē hoiez decipi: cū nō possit aliquis hō decipi: iuxta cōm intellectū datum de illo termino decipi. nisi credat alio mō ex quo credito sequat ipm decipi. r. hoc notum ē cuius intuitū istuz terminū decipi ex quo segt q. si tu credas q. aliquis homo decipitur: tu credis aliquē hoiez credere aliquo mō ex quo tu credis aliquē hoiez decipi. r. ita ēēt impossibile te credere p. cise aliquē hoiez decipi: q. ponit casus. q. segtur tu credis p. cise q. aliquis hō decipitur. ergo credis q. aliquid hō decipitur. r. nō alr q. q. aliquis hō decipitur. nō falsum. q. credis modū. quo mō segt ipm decipi. r. sic credere ē alr credere q. q. aliquis hō decipit. iō r. ¶ Alr nōdes admit tendo casum r. negādo q. opp. cōsequentiāz stet cū ante. r. concedit q. tu deciperis.

Serebrich

Et q. arguitur q. non. q. qualitercūq. credit sic ē. ergo r. cōcedit consequentia: et negat. nō. Et tunc ad argumētū tu credis p. cise q. aliquid hō decipitur: r. sic ē q. aliquid hō decipitur. igit. qualitercūq. tu credis sic ē. semp. p. ly. tu demonstrādo for. negatur consequentia. r. cā est. q. for. credit p. cise q. aliquid hō alius ab eo decipitur. r. sic est q. aliquid hō decipitur. s. hoc solū. f. decipi verificatur p. forte in illo cāu. sed ad hoc vt argumētū valeat q. sic argui. i. for. credit p. cise q. aliquid hō decipitur. r. sic est q. aliquid hō decipitur. que credit decipi. ergo r. r. tunc p. q. nō ē falsū in cāu posito. ¶ Ad casuz at positi. p. iprobatione scōe consequentie respondeat cōsist. negādo casū. q. ille casus ponit imediate in verbis dictionis: nā casus ponit q. ab illo instāti in quo a. significabit q. q. libet verū erit falsum: q. sic cōtinue erit. q. q. libet vez erit falsus: r. tūc ponit s. r. q. a. erit s. r. q. tunc a. erit verū. r. sic a. erit verum. r. falsū. q. segtur ex casu q. a. tūc erit falsū. q. casus ponit q. q. cūz a. erit q. q. libet vez erit falsus. ergo ē a. erit s. r. r. eo ipō segtur q. nō q. libet verū erit falsū. q. ex quo a. significabit p. cise q. quodlibet verū erit falsū. r. a. erit falsus se quitur tūc q. q. libet verū erit falsū: r. non q. libet verum erit s. r. q. sunt dictionia. ¶ S. casus ille p. suaderi pōt p. hūc modū ponit q. a. significabit q. quodlibet verus erit falsū in. c. instāti q. tūc erit ita q. q. libet verū q. nō ē a. erit falsū. r. tūc erit ita q. a. erit. q. r. cōsequentia p. r. antecedens s. r. q. n. tūc a. erit. ergo erit verū vel s. r. si verū segtur q. a. erit s. r. sicut arguēdi ē. si s. r. segtur q. cadē rōe p. totū tps p. quod a. significabit q. q. libet verū erit falsum: erit a. falsū. r. ita segtur q. tūc erit ita q. q. libet verū q. nō erit a. erit falsum. r. etiā a. erit falsū: r. p. cōsequētiāz tūc erit ita q. quodlibet verū erit falsū: r. ita appet. q. p. m. casus sit p. cise. ¶ Ad illud respōdet a. diuersis diuersimode. Quidā enim admittunt

casum r. dicunt q. a. erit verū. r. non segtur ex illo q. a. erit falsū. q. nō sequit s. r. eos. q. libet verū erit falsū. a. erit verū. ergo. a. erit falsū: eo q. ly. verū in p. m. p. p. nōne non supponit p. a. q. dicūt q. ps non pōt supponere p. toto c. ē. ps. ¶ Alr alij dicūt. f. q. a. nec erit verū nec erit falsū: r. ita dicūt vniuersalr. de quolibet insolubili q. nulluz in solubile ē verū vel falsū. ¶ Tertio alij dicūt admittēdo casū. r. cōcedit q. a. erit verū: r. nō segtur ex illo q. a. erit falsū. q. non segtur apud eos. q. libet verus erit falsum. a. erit verū. igit. a. erit falsū. r. cā illorū ē bec: q. in p. m. p. p. de ly. verū solū supponit p. futuris: r. in hac p. p. a. erit verū indifferēter pōt supponere p. presentib. r. futuris. r. nō regit q. a. s. r. ¶ S. illa rātio nō soluit argū. nec difficultatē. q. pōt q. p. tps erit a. sic significans. Et arguit tūc sic. tūc erit ita q. q. libet verū erit falsū. r. tūc a. erit verū. ergo tūc erit ita q. a. erit falsū. r. in toto redit eadē difficultas. ¶ S. alr dicitur et magis cōueniēter i. m. insolubili q. tales p. p. erunt impossibiles eo q. significat se ipas eē vās: r. se ipas eē falsas: r. tūc non p. cedit argumētū. r. de illo nō dico alr nisi q. q. libet eligat r. nōne sibi magis placere. ¶ Ad casū suppositū p. improbatione r. cōsequentie r. nōdes negādo casū p. eandē cām qua negabat p. m. casus. nā eo ipō q. for. credit q. ois hō decipitur. nō credit q. ois homo credit aliquo modo: ex quo ipse decipit. q. ois talis actus fertur sicut alr a re. igit. for. credit se ipm creditū aliquo mō q. nō ē ille mod. ex quo ipe decipitur. im. mo vn. ali. mod. ab illo. r. illud breuiter sufficit ponere p. casus simplicitate. q. for. nō credit q. ois hō decipitur absq. hoc q. ipe credat q. aliquid monet eū ad sic credēdi. q. credere ē aliud q. credere q. deus ē. v. q. ois homo decipit. r. ideo impossibile est q. for. credat solūmodo q. deus ē. r. q. ois homo decipitur. Et illa sufficiant videre quō nō sit bona r. non formalis. Cap. II.

Consequentie

His solutis rede-

undum est ad ea que dea sunt de consequentia bona et formalis. et obmissa prima parte divisionis arguendum est. et in membris quod fuit hoc quod prima entimemata est bona et formalis: quando arguitur ab inferiori ad suum superius: et contra: vel ab alio propositione ad suum: inconvertibile. Contra illud arguitur sic. et probatur quod aliquid consequentia bona et formalis: ubi non arguitur ab inferiori ad suum superius: modo: sic: nullus homo est homo albus. igitur aliquid asinus non est homo albus: nec: velis tunc quod est omnis homo est homo albus. que est tria sibi formaliter includit in se hanc affirmativam. aliquid asinus est homo albus. et per consequens illa consequentia est bona et formalis. omnis homo est homo albus. igitur aliquid asinus est homo albus. Ad illud respondeo et dico quod hec consequentia est bona. nullus homo est homo albus. igitur aliquid asinus non est homo albus. non tamen est formalis. et conceditur breviter quod quicquid sequitur ex ante et consequente. sequitur ex ante per se non tamen formaliter. Et si arguas ex illo quod argumentum a primo ad ultimum est formale. dicitur quod non. et ecce diversitatem. quia si deberet argui de primo ad ultimum deberet sic argui. omnis asinus est homo albus. ergo omnis asinus est homo. et tunc ex illa propositione per se debet sic argui. ulterius. omnis asinus est homo. ergo aliquid homo est homo albus. ergo a primo ad ultimum omnis asinus est homo albus. ergo aliquid homo est homo albus. sed ut notum est: illa consequentia non est formalis: sed est bona sed quodammodo. et ideo argumentum de primo ad ultimum est bonum: sed non formale. quare etc. **Cap. III.**

Sed quia secundum membrum divi sionis habet precise tria membra. id contra tres regulas de quolibet eorum datur arguitur. primum ergo membrum fuit. quod arguendo ab inferiori ad suum superius est bona consequentia et formalis. et hoc dupliciter. uno modo affirmativam. alio

Stereobach

modo negativam eius negatione. postposita. Et ratio secundum modum est. quod negatione neque: valz consequentia affirmativam ab inferiori ad suum superius: sed negatio postposita non confundit terminum precedentes sed subsequentes. ideo simili modo valz argumentum ab inferiori ad suum superius negatione postposita sicut valet absque negatione etc. Relicto primo modo arguendi arguitur contra secundum. nam illa consequentia non valet. tamen substantia non est accidens. ergo tamen aliquid non est accidens: et tamen hic arguitur ab inferiori ad suum superius negatione postposita. qua negatione dempta valet argumentum ab inferiori ad suum superius. quod si ab inferiori ad suum superius dictione exclusiva addita subiecto valet consequentia: ut sic arguendo: tamen homo erit. ergo tamen aliquid erit. et per idem hec consequentia est bona tamen substantia est accidens. ergo tamen aliquid est accidens. sed si negatio postposita termino non impedit formalitatem arguendi ab inferiori ad suum superius. sequitur quod illa prima est bona. tamen substantia non est accidens. et tamen aliquid non est accidens. Sed quod negatio postposita non impedit formalitatem arguendi ab inferiori ad suum superius. probatur quod negatio postposita non impedit suppositionem termini. preteritis iuxta tres modos loquendi. de: propositionibus negativis. Ex primo enim est de illa propositione. aliquid homo erit in qua asinus supponit ly homo. sicut in illa. aliquid homo non erit. et si sicut in ab inferiori ad suum superius valet prima affirmativam dictione exclusivam ad data subiecto absque negatione: et ita per formiter ab inferiori ad suum superius ex parte eiusdem extremi valet prima negatione postposita. Sed quod consequentia non valeat probatur. nam ante est verum et prima falsum. igitur etc. Et quod ante sit verum probatur. quod substantia non est accidens. et nihil aliud a substantia non est accidens. igitur tamen substantia non est accidens. prima per exponentes ante. vel substantia non est accidens tamen substantia non est accidens. igitur tamen aliquid non est accidens et minor probatur. quod libet aliud a substantia est acci-

dens. ergo nihil aliud a substantia est accidens. consequentia per se. contra regulam quod est hec quod negatio postposita signo vel subiecto facit propositionem equisistere suo contrario. et ante illius ante. satis patet ex se. Et ante illius consequentia aliqua concederet et diceret quod prima consequentia non valet illa de ea. Contra. et probatur quod ante illius consequentia non est vera. quod si est substantia non est accidens. igitur tamen substantia non est accidens. ergo non tamen substantia non est accidens. ergo non tamen substantia non est accidens. sicut prima negatio postposita nullum modum arguendi impedit. sed valet hanc depta negatione. igitur cum negatio valet. illius modus arguendi. et si sic sequitur. quod non est substantia non est accidens. ergo non tamen substantia non est accidens. cuius consequentia ante sic probatur. chymera non est accidens. et chymera non est substantia. ergo quod non est substantia non est accidens. Ad illam consequentiam responderetur concedendo illam. et hoc propter ultimam rationem principalem factam. ut arguitur in principio. probatur consequentia. Et pro improbatione secundum ante. dico breviter quod non sequitur. substantia non est accidens. et nihil aliud a substantia non est accidens. non enim sunt ille propositiones ex quibus concluditur. ex cuius illa. tamen substantia non est accidens. quod si ille cent exponentes sunt. et ex quacumque propositione habite exponentes sequitur utraque exponentes coniunctum et disiunctum. sic et debet illa. sequitur ergo. tamen substantia non est accidens. ergo nihil aliud a substantia non est accidens. et ex illo immediate sequeret quod non libet aliud a substantia est accidens. et ita a primo ad ultimum sequitur quod ex parte negativam sequitur pura affirmativa. quod non est verum. Sed contra illam responsionem potest sic argui. illa prima est bona tamen substantia non est accidens. ergo nihil aliud a substantia est accidens. ergo si in utraque negatio postposita non valet consequentia facta. confirmatur. et sic nam sicut sequitur homo currit. ergo aliquid currit. sic sequitur. homo non currit. ergo aliquid non cur-

Consequentie

quod si alter apparet sequi propositio. Quicquid
quod modo arguitur non est bonus vix. aliquid non
sequitur modum arguitur. aliquid si non est. sequitur
quod si ab alio non currit. ergo si ab alio currit. et tunc
sequitur. si ab alio currit. ergo si ab alio currit. Ad illud
tamen diceretur quod si valeat modus arguendi
endi ab inferiori ad suum superius. vbi ex af-
firmatione sequitur affirmativa. et vbi ex ne-
gatione sequitur negativa. negatio postposita
non tamen vbi ex affirmativa sequitur
negativa. et sic negatur quod ex negativa sequitur
affirmativa quodlibetque probatur nega-
tio si sit proposita si sit postposita.

Capitulum III.

Circa primum

modum arguendi. si ab infe-
riori ad suum superius negative vel cum dicti
one hinc vix negationis. negatione postposita
ta. hinc que dicitur dubia vulgaris. ad quorum
vixque prem. restat arguere. et rationes solue-
re. primum dubium est hoc. nunc quod sit ve-
rum homo non est. Secundum dubium. nunc
quid sit vera ab homine differens homo. Ter-
tium dubium est hoc. nunc quod sit vera ab ho-
mine differens homo. Sed quod primum dubium
sit verum. probatur. ex illo primo mem-
bro. secundum enim est divisionis consequentie
formam. si homo non est. et si homo est homo. si
homo non est. Sed aliquid negat consequen-
tiam illam. dicitur enim idem esse dicitur homo. homo non
est. et homo non est homo. Sed contra hoc argui-
tur. si ab alicui homini non est idem. ergo homo
homini non est idem. et per consequens homo homo non
est. et per consequens a apud eos non sit ne-
ganda. probatur quoniam eadem ratione qua hinc
negare consequens habent etiam negare
antecedens. quod idem est dicere. homo alicui
homini non est idem. et homo non est idem
homini non est idem. antecedens est notum ut alicui
homini. tu non es idem. ergo alicui ho-
mini. homo non est idem. Si negatur an-
tecedens probatur eadem ratione qua non
omni homini es idem. ergo alicui homini
non es idem. consequentia nota est. et antece-

dens probatur. nam hec est falsa. omni ho-
mini es idem. igitur hec est vera. non omni
homini es idem. consequentia est nota. et alicui
apud eos est concedendum. quod vix. hec
est falsa. omni homini. es idem. siue su-
matur ly omni homini a parte subiecti. siue
a parte predicati. hec. n. est falsa. tu es idem o-
mini. sed si sit idem esset dicere. omni ho-
mini est alicuius homo idem. et alicuius homo
est idem omni homini. Quod tamen arguitur
esse falsum. quoniam consimili ratione. esset idem
dicere. ab omni homine haberetur caput. et
caput haberetur ab omni homine. quod tamen
est falsum et contra mentem philosophi po-
nentis non esse idem dicere. omnium. con-
trariorum eadem est disciplina. et eadem
est disciplina omnium contrariorum. Sed
oppositum illius arguitur et probatur hac
esse falsam. homo homo non est. nam se-
quitur. homo homo non est. ergo homo non est
homo. consequens est falsum. igitur et ante-
cedens. consequentia probatur. nam si hac
propositione. homo homo non est. aliter ter-
minus est subiectum et aliter predicatum.
aliter enim esset negatio et est copula. et ois
copula que sic copulat interponitur inter
ea que copulat. ergo cum hec copula est. co-
pulet predicatum cum subiecto huius pro-
positionis intellectualiter copulat. sed non
vocaliter. et si sic. sequitur quod intellectualiter
debet interponi. ita et consimilis ordo si in
tellectus terminorum illius propositionis
homo non est homo. ergo si in intellectum
non differunt. homo. homo non est. et homo
non est homo. Ad probationem secun-
di dubii arguitur sic. ab homine differens
est homo. sed quodlibet quod ab homine est
differens ab homine differens. igitur ab ho-
mine differens homo. consequentia patet et
antecedens est notum. quod ab hoc diffe-
rens est homo demonstrato. et ab hoc et
ab hoc. ergo ab homine differens est homo.
consequentia patet. quod hic arguitur ab infe-
riori ad superius negatione postposita ter-

Serebrich

mino a parte subiecti. quod arguitur ab inferiori
ad superius cum aliquo habente vix nega-
tionis. ergo consequentia bona. Ad idem
probandum arguitur sic. oppositum illius est fal-
sum. igitur illud est verum. alicui probatur. nam
illa sunt eadem. ab homine differens est homo.
et aliquid ab homine differens est homo.
sed contradictorium illius. aliquid ab homine dif-
ferens est homo. est falsum. igitur ipsum est verum
consequentia patet. maior est nota. et minor
probatur. nam illud. nihil ab homine differens
est homo. est oppositum illi. aliquid ab homine
differens est homo. sed ipsum est falsum. quod
arguitur. nam sequitur. nihil ab homine
differens est homo. igitur nullus homo est
ab homine differens. consequens est falsum.
igitur et antecedens. Ad oppositum illius
arguitur sic. ab homine differens homo. igitur
alicui homini est non idem homo. et vltra. si
alicui homini non est idem homo. consequens
est falsum. quod oppositum illius est verum
et cuiuslibet homini est idem homo. consequen-
tia patet per eodem regulam ab affirmativa
de predicato infinito ad negatiuam de pre-
dicato finito. Sed contra illud arguitur per
suas exponentes. quod si ab homine differens homo
et homo est. ergo homo est homo. et homo
non est homo. consequens est falsum et ipse
ergo illud ex quo sequitur. Ad tertium
dubium arguitur per suas exponentes.
quia alicuius homo est. et omnis homo est. et
alicuius homo non est omnis homo. ergo ab
aliquo homine differens omnis homo. Aliter ar-
guitur sic. oppositum illius dubium est falsum
ergo illud dubium est verum. antecedens pro-
batur. quod si a nullo homine differens omnis
homo et omnis homo est. ergo omnis homo est
omnis homo. consequentia probatur per eodem regulam
et consimilem modum arguendi. nam sequitur
si a homo non differens homo. et homo est. ergo si
homo. et si a homo non differens plato. et homo. et si pla-
to est. ergo homo est plato. Ad oppositum du-
bii arguitur. quod si ab aliquo homine differens
omnis homo. ergo ab aliquo homine diffe-

rens est omnis homo. consequentia patet.
quod idem est differens et differens. et tunc sic ab
aliquo homine differens est omnis homo.
ergo ab illo vel ab illo. et sic de singulis. et tunc
sic. ab illo est differens omnis homo. sed
idem est differens ab illo. et ab illo differens
cum nihil precedat ly differens facies stare al-
ter ly illo a parte ante quod a parte post. nec est
differens a parte illius termini demonstrati
ui illius. eo quod terminus singularis est. ergo
si ab illo differens est omnis homo differens
ab illo est ois homo. et si differens ab illo sit
omnis homo. aliquid est omnis homo. con-
sequens est falsum. ergo et antecedens. sed il-
lud erat dubium improbandum. ergo. et. Sed
forte negatur illa consequentia. differens
ab illo est ois homo. ergo aliquid est omnis
homo. que sic probatur. aliquid differens
ab illo homine est ois homo. et ois differens
ab illo homine est aliquid. ergo aliquid est ois homo.
ille syllogismus est inuisibilis.

Ad ista dubia

respondetur. et primo ad primum co-
cedendo illud. Et ad argumentum in oppositum
quod arguitur. homo homo non est. ergo homo non est homo
negatur. et ad probationem. quod aliter termi-
nus homo est subiectum et aliter predicatum. conceditur. et ne-
gatur quod hinc copulam. Dabit enim principale
verbum si non copulam. nisi forte vocat copula.
eo quod facit unionem subiecti predicato. si non si-
cut est copula que facit ligamen interpositum
aliquo modo vel intellectuali. vel vocali iter
subiectum et predicatum. septem enim est verbum. et
principale. quod non est copula sicut in ois. probatur
hinc talibus. deum est numerus est in nulla. et
tali est copula. quoniam si est copula est ens predicatum
quod falsum est. et in talibus est principale verbum. et
copula. Ad tertium dubium respondeo negando illud. Et
ad quartum arguitur. si ab aliquo homine differens homo
ergo ab aliquo homine differens homo. et homo non
deberet sic argui ab aliquo homine est homo. et
ab aliquo homine differens homo. Et si quis quod est subiectum
quod est predicatum. dico quod ly homo est in subiecto et ly homo
predicatum non tamen omnino consimiles

Consequentie

suppositiones habet quale haberent si pone-
ret ante predicatum verbum & ante predicatum
sicut in tali ordine omnia & singula eadem
est disciplina & quae ly disciplina & subiectum
non in eadem suppositione sed quae haberet
si ante predicatum poneret. Et similiter rati-
det ad argumentum in opposito. Et p. falsi
tate terra dabitur sic arguitur ab aliquo ho-
mine dicitur ois ho. ergo ab aliquo homine
differet ois ho. negat oia eadem rōe. quia
plus. ¶ Por. tamen satis bene dedit qd dif-
feret ab aliquo pote est ois ho. sed sic ille
istius pponit differet ab intellectu istius. ab
aliquo pote differet ois ho. eo qd in ista ppo-
ne ab aliquo pote differet ois ho. subiectum ē
ly homo. & in alia pponit subiectum est ly
differet. & sic patet differentia.

¶ Secundum in eadem illi. ¶ In ista
ter ubi arguitur ab inferiori ad superiorem
ecotra. oia cum nota negatōis vel cū dicitur
one habere ut negatōis. oia nota alicui
sis rōe. ¶ Et si arguitur ho est. ergo aial ē.
ergo ad alicuius superioris sequit alicuius infe-
rioris. ergo aliud ab hoc est. & ita vniuersa
liter ab alicuius superioris cū constantia inferio-
ris. sequit alicuius inferioris. & non solum modo
cū illa sed cum alijs bñis vim funde
di. ¶ Et sic illud dicitur. ¶ Quis
quid mobilitat immobilitatem immobilitat
mobilitatem. & ecotra. ¶ qd sic ista. ¶ Ista
ita est bona. hoc erit verum. igitur verum erit
verum demonstrato aliquo non vero. & post cer-
tum tempus post hoc erit verum. & pono qd nil
la pponit erit va. nisi illa tunc ad alicuius
sequit alicuius inferioris non sequit
alicuius inferioris. ergo omnibus falsum. ¶ Iste
tis patet. & antecedens probat. nā non seq-
tur aliud a vero erit verum. & hoc erit verum.
igitur aliud ab hoc erit verum. ¶ Sed qd
consequentia non valeat probat. qd antece-
dens est verum. & consequens falsum. ergo rē.
probat assumpsum. nam antecedens est

illud. qd est aliud a vero erit verum. ergo ali-
ud a vero erit verum. oia patet. per hoc qd
terminus supponit respectu verbi de futu-
ro indifferenter supponit pro his que sunt
vel pro his que erunt. & qd consequens sit fal-
sum ponit casus. casus enim ponit hoc qd
nullum erit verum post hoc nisi illud non
verum demonstrat. ¶ Sed forte concedit
qd non sequitur aliud a vero erit verum. & hoc
erit verum. igitur aliud ab hoc erit verum. & ne-
gat breuiter dubium. ¶ Sed contra. nam in
illa ppositione. verum erit verum. ly verum
supponit indifferenter pro vero presenti vel
futuro. igitur ppositio sibi dictione mo-
bilitate ipsum mobilitat copulatiue pro bi-
bus suis supponit pro quibus ante signis
supponebat. & per consequens ab inferiori ad
superiorem cū tali signo addito superio-
ri. & inferiori cum constantia inferioris tene-
bit consequentia. ¶ Pro isto dicitur qd re-
gula tenet cum constantia inferioris de pre-
senti solus. ¶ Contra. adhuc sequitur diffi-
cultas. quia ponitur qd hoc a. sit verum. & qd p-
torum tempus incipiens ab hoc instanti v-
t qd ad certum post hoc instans erit falsum. &
qd hoc postea erit verum. & qd nullum erit ve-
rum. post hoc instans nisi hoc. quo posito ad-
huc non sequitur cum constantia de presen-
ti. qd adhuc non sequit. aliud a vero erit ve-
rum. hoc est verum. ergo aliud ab hoc erit
verum. qd est antecedens arguitur. qd quod
falsum. ergo rē. antecedens arguitur. qd quod
erit aliud a vero erit verum. igitur rē. patet
consequentia. per regulam prius allegatas.
antecedens probatur. quia a. erit aliquod ve-
rum. qd erit aliud a vero. probatur. a. erit fal-
sum. quando cūq; a. erit falsum a. erit aliud a
vero. ergo a. erit verum. qd erit aliud a vero.
¶ Ad istud respondetur concedendo du-
bium. & conceditur qd sequitur & aliud a vero
erit verum. hoc erit verum. ergo aliud ab
hoc erit verum. cum constantia de futuro.
sed negatur antecedens. & quando arguitur.

Serebrich

veritas antecedens sic. qd est aliud a vero
erit verum. ergo rē. negatur consequentia.
& quādo allegatur regula illa. terminus rē.
conceditur regula. sed ex regula non sequitur.
qd ista ppositio. aliud a vero erit verum.
debeat significare. qd illud qd est aliud a ve-
ro erit verum. vel illud qd erit rē. Immo ly.
vero ita bene supponit pro futuris. sicut p-
presentibus & funditur per ly aliud mobi-
liter. Ideo ista ppositio significat qd illud
quod est aliud a vero quod est & quod erit.
erit verum. vel qd illud quod erit aliud a ve-
ro quod est vel quod erit. erit verum. sed cō-
sequens est falsum pro vtraq; sui parte. nā
hec est falsa. illud quod est aliud a vero qd
est verum vel quod erit verum. Nam ista
non est vera. p. a. qd. a. non ē aliud a vero qd ē
v- & qd erit. quia. a. non ē aliud ab illo vero
qd est verum. & per idem illa est falsa pro se-
cunda parte. ¶ Circa istud dubium nūq;
terminus communis supponens respectu
verbi de futuro possit indifferenter suppo-
nere pro futuris. & pro presentibus. & qd non
arguitur sic. & capio aliquam ppositio-
nem que per certum tempus post hoc istans
erit falsa. & qd quādo cūq; erit post illud tē-
pus. qd erit vera. & qd nulla erit ppositio nisi
ista. & sit illa a. tunc iuxta illam regulam. est
hec ppositio vera. verum erit falsum. qd
quod erit verum rē. ergo rē. Et qd non argui-
tur. quia si verum erit falsum. igitur verum
erit falsum. in aliquo tempore. & sit b. illud
tempus per qd verum erit falsum. & tunc ar-
guitur sic. hoc est verum. verum erit falsum. in
b. tempore. & hec est vera. & non falsa. in b.
tempore. quia illud quod erit verum. erit
falsum. in b. tempore. & tunc in illa ppositio-
ne supponit hoc subiectum verum pro
tempore futuro. sed hoc non habet a se cuius
sit nomen. eo qd quodlibet nomē significat
sine tempore. igitur habet a verbo. qd sup-
ponit pro futuro. sed non habet a verbo qd
supponat pro aliquo tempore. qd illud ver-

bum significat. igitur cum illud verbum cō-
significat. b. tempus. sequitur qd solum sub-
iectum supponit. pro b. tempore. & per conse-
quens. hec ppositio significat qd illud qd
erit verum in b. tempore erit falsum in b.
tempore. sed nullum erit verum. nec falsum.
in b. tempore. nisi a. ergo a. qd erit verum.
in b. tempore erit falsum in b. tempore. con-
sequens contra casum. & falsum. Et qd subie-
ctum non habeat a verbo qd supponat pro
aliquo tempore alio a seipso. qd est verbum
principale. gratia cuius sic supponit. & sic cō-
significat. pbatur. nam pro nullo tempore
supponit terminus in ppositio de futuro.
nisi p. illo p quo est copulatio. sed solū ē
copulatio predicati cū subiecto p isto tēpo-
re qd significat illud verbum. ergo solū sup-
ponit subiectum pro tempore illo qd signifi-
cat illud verbum. gratia cuius potest pro futu-
ro supponere. ergo rē. ¶ Contra secundas
partem primi dubij. v3. qd a superiori ad
inferius cum nota differentie va-
leat consequentia. sic arguendo. for. differet
ab animali. & homo est animal. ergo for. &
differet ab homine. qd non valeat consequē-
tia probatur. nam aliquid differet ab anima-
li. quod non differet ab homine. ergo non se-
quitur. vt prius. c. consequentia nota est. &
antecedens arguitur. asinus differet ab ani-
mali. quod non differet ab homine. & omnis
asinus est aliquid. ergo aliquid rē. patet cō-
sequentia. & antecedens probatur. quia asi-
nus est & animal. qd non differet ab homine
est. & asinus non est animal. quod non differet
ab homine. ergo rē. ¶ Ad primum istorū
videlicet nunquid terminus communis sup-
ponens. rē. respondeo. & concedo illud
dubium. & concedo hanc primam consequē-
tiam. verum erit falsum. igitur falsum erit
verum. in aliquo tempore. & ad oppositum
qd b. erit totum tempus. per qd a. erit falsum.
& concedo. qd verum erit falsum. in b. tēpo-
re. & concedo qd illud quod erit verum. erit

Consequentie

falsum in b. tempore. et non sequitur ex isto
quod illud quod erit verum in b. tempore erit
falsum in b. tempore. Et ad probationem vi-
cerius: quando arguitur quod subiectus illius.
verum erit falsum in tempore b. supponit
in b. tempore pro futuro: illud non habet
determinate a se: sed a verbo: sed a verbo non
habet quod supponat pro aliquo tempore alio
ab illo: quod illo verbum significat. Secundo illud et
nego quod hoc verbum in illa propositione solu
significat b. tempus: et quando arguitur con-
tra illud sic solum significat verbum: illud te-
pus pro quo copulat et nego hoc: et dico quod
illud verbum in illa propositione significat tempus pro quo non
copulat subiectum cum predicato: prius enim
est verbum ibi positum non determinatum
ad aliquod tempus quod determinatum. Ideo re-
spectu termini precedentis significat inde-
terminate omne tempus futurum. et illud
potest haberi palam per intellectum illius pro-
positionis significat quod illud quod erit ve-
rum: erit falsum in b. tempore. Ecce quod illud
verbum indeterminate se habet quo ad
tempus respectu termini precedentis: deter-
minat: tamen respectu predicati: pro illo tem-
pore determinare non copulat: predicatus
cum subiecto: et e converso. Ad argumen-
tum factum in oppositum secunde partis
prima dubii respondetur concedendo illam con-
sequentiam. scilicet differre ab animali: et homo
est: ergo forte differre ab homine: et quando
arguitur sic: aliquid differre ab animali: quod
non differre ab homine: ergo et negatur con-
sequentia: antecedens enim dupliciter potest
intelligi. Uno modo referendo hoc relati-
vum ad ly aliquid: et alio modo referendo ad
ly animal. Secundo modo antecedens est
verum: et primo modo falsum: ideo potest antece-
dens esse verum sine consequente: quod ta-
men sufficit pro negatione consequentie.

Contra scdm arguitur: et probatur quod non
quicquid immobiliter mobilitatum et. quia
in hac propositione de necessitate omnis ho-
mo est animal. supponit ly homo immobi-
liter: quoniam non sequitur de necessitate
omnis homo est animal: fortes est homo: et-
go de necessitate fortes est animal: sed hoc
est ratione istius dictionis de necessitate: quia
ea dempta supponit: ly homo mobiliter. et
go si regula ista esset uniuersaliter vera. se-
quitur quod in ista propositione de necessitate
homo est animal. supponit ly homo mobi-
liter: ergo sequitur de necessitate: homo est
animal. fortes est homo: igitur et. et tamen
consequens istius est falsum. et quod antece-
dens istius est verum: probatur sic: quia in
hac propositione homo est animal. suppo-
nit ly homo immobiliter: ergo si proponere
tur ly subiecto datus haberi vim negatio-
nis confunderet ipsum mobiliter cuiusmo-
di est hoc dictio necesse: vel de necessitate:
igitur sic dicendo de necessitate homo est
animal. subiectum supponit mobiliter: et quod ista
dictio sit huiusmodi patet iuxta regulam con-
muniem. eo quod illa dictio de necessitate: sicut
predicatum est. habet vim confundendi: vel
immobiliter terminum: ex quo sequitur ipsam
habere vim mobiliter terminum. Pro
isto forte dicitur quod regula non est uniuersa-
liter vera. solummodo enim tenet in negati-
uis. Contra: in ista propositione de necessi-
tate omnis homo est animal. supponit ly homo im-
mobiliter: et hoc tantum virtute negatio-
nis importare per istam dictionem de ne-
cessitate. sicut patet per suas exponentes:
eo quod sic exponitur: omnis homo est ani-
mal: et non potest esse: quin omnis ho-
mo est animal: nunc in ista negativa ex-
ponente supponit ly homo immobiliter: ra-
tione negationis preposita et tales suppositi

Serebrich

omnem capit subiectum istius a negatiua ex-
ponente: ergo eandem negationem impos-
tat in se ista dicitio in hac propositione de
necessitate omnis homo est animal. quia i-
portat in ista de necessitate homo est animal:
sed negatio preposita termino statim immo-
biliter facit illum stare mobiliter. et subie-
ctum illius propositionis per idem capit
suam suppositionem a subiecto sue negati-
ue exponentis sicut subiectum alterius ca-
pit et. ergo sicut subiectus istius de neces-
sitate omnis homo est animal. supponit im-
mobiliter virtute negationis importare per
ipsam ista subiectum istius de necessitate
homo est animal. supponit mobiliter virtu-
te eiusdem negationis. Sed forte respon-
detur: et dicitur quod in negatiua exponente
hulus de necessitate homo est animal. sup-
ponit ly homo immobiliter. et sicut acceptum
est a negatiua subiectum exponente ita capiunt
tunc in propositione quod exponit suas exponen-
tes: ideo subiectum istius propositionis ex-
posita supponit immobiliter. Dicitur
tamen pro ratione facta quod in illa negati-
ua exponente sunt due negationes. quan-
do enim dicitur non potest esse. quin et.
idem est ac si diceretur non potest esse quod non
homo est animal. et ideo quia sunt due ne-
gationes preposite illi termino non mo-
bilitant illum terminum. Contra.
ad huc redit difficultas. nam iuxta illam
rationem sequeretur: quod in hac propositione
de necessitate omnis homo est animal. sup-
poneret ly homo mobiliter. et ita sequeretur
quod de necessitate iste homo est animal. et de
necessitate iste homo et. illud probatur sic
per rationem. ista dicitio de necessitate importat in
duas negationes: scilicet due negationes preposite
termino non variant suppositiones illi termini. quod
deposita hac negatione. supponit subiectum

mobilitate. sequitur enim quod cum hac dictione
ne preposita: subiectum supponit mobi-
liter. Item ad idem arguitur sic. neces-
sario omnis homo est animal. ergo omnis homo
est animal necessario. et ultra. ergo iste homo
est animal necessario. et iste et iste: sic de
singulis. prima contra probatur. nam idem
est. necessario omnis homo est animal: et omnis
homo est animal necessario. igitur ista bo-
na. et ans arguitur. in ista propositione. neces-
sario omnis homo est animal. ly necessario
determinat totam compositionem: sed verum
illud quod magis determinat ordinatur a parte
ante quod a parte post. igitur et. sed affirma-
tur per philosophum. scilicet per hermenias. ubi
ponit modos vel in modalibus esse oppo-
sitiones. Aliter arguitur contra illud
dubium: in illa propositione. tu incipis sci-
re omnem propositionem: supponit ly pro-
positionem immobiliter virtute negatio-
nis incluse in illa dictione incipit. Et in
hac propositione: tu incipis scire aliquam
propositionem non supponit ly pro-
positionem mobiliter. ergo non quicquid mobilitat
immobilitatum immobiliter mobilitatum.
Contra illam partem dubii. videlicet quod quic-
quid mobilitat immobiliter et. arguitur
breuiter. dicitio exclusiva addita subiecto
mobilitat predicatum: et nunquam immobiliter
predicatum vel subiectum. ergo non quic-
quid mobilitat et. Ad istud dubium re-
spondetur et dicitur quod est uniuersaliter ve-
rum in negatiuis: ubi negationes cadent
sup terminum que mobilitant et immobiliter
et etiam cum dictionibus viz negationis ha-
berentiam predicatorum suorum ad subie-
cta pro eodem tempore vel instanti: et sic
facit mobilitat terminum pro omni subiecto
positis vel mobilitat pro tali tempore pro quo

Consequentie

In utraque exponente e compositio predica-
ti ad subiectum alterius exponens. p tpe aliquo
vel instati q. p quo e compositio predica-
ti subiecto alterius ppositio: no descen-
dit formalr termin? ille ad omnia sua sup-
posita sub distinctione illa indifferentie
illius exponens. sed in negativa exponē
te satis bene contingit descendere ad sua
supposita. si tamen vnaqz negatiua habeat.
si veroplures ad omnia sua supposita i illa
distinctione accepta. Propter prias partes
illius regule soluitur difficultas primo ta-
cta: dicitur q. no requiritur in hac proposi-
tione. de necessitate omnis homo est aial:
supponat ly homo immobilr q. immobilr.
p pterea ly homo in hac propositione. ho-
mo est animal: causa est. quia ista dictio. d.
necessitate. no cadit supra aliquē terminū i
propositione. sed modificat totam proposi-
tionem. Ad aliud argumentū respōdeo
z nego illā consequentiā. omnis homo est
animal necessario: ergo iste homo ē animal.
necessario: z iste zc. z breuiter no valet ista
consequentia. nec iste homo ē aial necessa-
rio. nec iste: z sic de singulis. ergo nullus hō
est aial necessario: sicut non valet ista con-
sequentiā: non necessario iste homo ē animal
nec necessario iste homo ē animal: z sic de
singulis. igit necessario nullus homo ē ani-
mal. illa non valet videlicet prima consequē-
tia. Ad eam enim ē apud necessariū. nullus
hō est aial necio: z necessario nullus hō ē
animal: z necessario omnis homo ē aial: z
omnis homo est aial necessario: nec idē di-
cere. ois homo necessario. est aial. z neces-
sario omnis homo est animal: qm̄ i pria ly
necessario determinat verbū: z in scda de-
terminat z modificat totā compositiones.
Propter scdam ptē illius regule soluitur
difficultas que ē de mobilitate illi? ter-
mini asino: in illa ppositioe tu differebas
ab asino: z in ista. tu differes ab asino. Nam
ista vltima debet sic exponi: tu eris z asin?
erit tecum: z tu non eris asinus. ergo tu dif-

feres ab asino. si enim alr exponeretur no
sequeret illa ppositio formaliter exponē-
tibus: quia non sequit. tu eris z asin? erit.
z tu non eris asinus. q. tu differes ab asino.
qm̄ si per imaginatōes asinus non erit qm̄
tu eris sed post. tunc foret asis verū: z ois
falsum. requiritur ergo q. exponatur modo
predicto: ideo in illa ppositione. tu dif-
feres ab asino. supponit ly asino p oibus
suis suppositis illius termini pro quo ē cō-
positio predicati ad subiectū in utraqz sui
exponēte: z sequit. modo primo. v3. tu dif-
feres ab asino: tu eris z asinus erit. qm̄ zc.
qz pro illo tpe requiritur compositio pre-
dicati ad subiectum. ergo tu differes ab as-
no. Et similiter est de illa ppositioe. tu
differebas ab asino zc. Pro tertia pte
regule soluitur difficultas de mobilitate p
hanc dictionem incipit: non enim sequit:
scire incipit scire aliqz propositionē. a. est ali-
qua ppositio. igitur scire incipit scire a. p
positionē: z cā ponit. qz ista ppositio. scire.
incipit scire aliqua propositiones. exponit
per exponētes. in quarum altera ē compo-
sitō pro aliquo instanti qz pro isto pro quo
ē compositio in aliqua illarum exponētiū.
z ita istud verbum incipit includit in se di-
uersa tempora. si vero no includeret in se
diuersa tpa specificē distincta: sicut prius p
teritum z futurū: bñ valeret argumentum
in ista sicut in alijs. verū tamen qz hoc ver-
bū incipit habet duas exponentes nega-
tiuas per quas non simul exponitur rō in
negatiuis exponētib? subdistinctione acce-
ptis. z descendit ille terminus ad oia sua
supposita. sequitur enim. scire incipit scire aliqz
propositionem. ergo vel istam vel istam. z
sic de singulis: z imediate post hoc no scies
illā nec istam: z sic de singulis. Ad illud
argumentum per qd. intendebatur pbare
q. non quicquid mobilitat zc. nego asis
illius qd fuit illud q. dictio exclusiua non
pōt immobilare terminū: s3 pōt mobilitate
re terminū: dico q. pōt in qūqz propōne

Serebrich

tum omni propōne affirmatiua mobilitat
predicatum qm̄ preponitur subiecto. z hoc
est q. in qualibet ppositione affirmatiua
supponit predicatum mobilitat. In ne-
gatiua tñ propōne potest dictio exclusiua p
posita subō immobilare pdicatum sicut in
illa. tātū non hō. non ē homo. ergo tātū nō
homo nō ē iste homo. z sic de singulis. quia
asis z consequens falsum. demonstrato vno
doct: bēc est falsa. tātūz non hō nō ē iste hō
quonia hō nō ē iste homo. quia aliqs homo
non est iste homo.

Cap. VI.

Contra tertium mēbrum
diffinitionis con-
sequentie formalis sunt quedā
dubia nunqđ vlr affirmatiue ab
exclusiua ad vniuersalem de
terminis transpositis z in terminis rectis
valeat consequētia cū verbo de presenti tā
quā a propōne ad suum conuertibile: z ita
q. ex vnaqz illarū formalr legē altera il-
larū. Secundū est nūquid ab exclusiua
ad suas exponentes valeat consequētia z
econtra: primū dubiū probatur. in omni
exclusiua supponit pdicatum mobilitat z
subiectū confuse tantum. igitur p exclusi-
uam affirmatiuā denotatur vlr inherētia
cuiuscunqz rei significate per pdicatum cuius
re significata per subiectū: z talis inherē-
tia denotatur p vniuersalem affirmatiuā
in terminis transpositis. igitur quelz exclu-
siua affirmatiua de terminis transpositis
cum vniuersali affirmatiua. conuertit. ex
quo p3 veritas primi dubij. Ad opposi-
tum illud arguitur sic: non sequitur. tantū
ens ē id quod fuit. ergo omne id quod fuit
ē ens. quia asis est verus. z consequens fal-
sum. igitur zc. z hic arguitur ab exclusiua
ad vniuersalem de terminis transpositis.
igitur dubium falsum. Aliter arguit cō-
tra illud sic. non sequitur. tantū a. dñit eē
verum. ergo omne desinens eē verum est
a. Sed forte dicitur q. non debet argui
isto modo: eo q. desinit includit in se tam

preteritū qz presens. Imo debet sic argui
cum hoc verbo desinit ab exclusiua ad vni-
uersalem de terminis transpositis. tantum
a. desinit esse verum. ergo omne desinens
esse verum est a. vel fuit a. sed probatur q.
illa consequētia non valet. z ponitur q. a
nunc sit verum: z nunqđ ante hoc fuit vez:
nec post hoc erit verus: z q. b. nunc non sit
verus. z imediate ante hoc fuit vez: quo
posito antecedens est verum z consequens
falsum: z q. asis sit verum. probatur. per
suas exponentes. a. desinit eē vez. z nichil
aliud ab a. nec alia ppositio ab a. desinit
esse verum. ergo tantū a. desinit eē verum.
cōsequētia patz per exponentes. sed ne-
modo est illa vera. qz b. nō ē alia ab a. nec
fuit alia ab a. z maior p3. z minor probatur
qz si aliqua ppositio alia ab a. desinit eē
vera. ergo que est ppositio aliud ab a. de-
sinit esse vera: vel que fuit aliud ab a. de-
sinit esse vera: z q. consequens sit falsum p
bo q. si omne desinens esse verum est. a.
b. est desinens esse verum. ergo. b. est a.

Secundū dubiū satis patet d se. v3. q. ex-
ponentes z ppositiones cuius sunt expo-
nentes conuertuntur adinuicem. dicuntur
enim exponentes quia exponunt intellēm
illius cuius sūt exponētes. Ad oppositū
illius dubij arguitur sic. z reduco vnum ar-
gumentum prius factum. quonia exponē-
tes illius. tantū a. desinit esse verum. in ca-
su supposito sunt ille pmissis pcepte:
videlicet a. desinit esse verum. z nihil aliud
ab a. desinit esse verum: que tamē non se-
runt illam exclusiuam. tm̄ a. desinit esse
verum. quonia non sequitur. a. desinit esse
verum. z nichil aliud ab a. zc. ergo tantum
a. desinit esse verum quia asis est verum
z consequens falsum. q. asis sit verum:
probatum est. z falsitas consequentis pro-
batur. qm̄ quod non est a. desinit esse vez.
ergo non tantū a. desinit esse verum. Et ali-
ter improbat sicut prius arguebatur. qm̄
iuxta priores regulā sequitur. tantū a. de-

Consequentie

consequentiæ ex hoc relatiua cui non refer-
 tur nisi ad illud cuius est illud ad intelligi-
 ta illi. Ex consimili distinguendum est tam-
 per negatiua exponentiem quæ per affirmati-
 uam referenda sit cui ad ly verum sequitur
 ille exponentes referendo in eis illud rñm
 cui ad sui relatiua inclusio in se sequunt
 exponentes ille referenda relatiua illi coiter
 pter se facti sequunt ois argumeta ad vtrā
 q partes facta est. C. Consimiliter videt ad
 ois vtrāque que fuit hec. tñ tres sunt ppō-
 nes vere quæ nulla est a. r non ptes q tres
 sunt pponere vere quæ nulla est. C. Ad
 illam respondeo distinguendo. antecedens
 vtrāqz ptem intelligo q tñ in anteq in
 ante potest ly quæ referri ad hoc antec-
 dens pponens sunt vere. vtrāqz ad hoc antec-
 dens tres. C. Ex consimili est distinguenda
 vtrāqz parte ois quoniam referendo pmo
 modo ly quæ est a. vtrāqz in casu suppo-
 sito sic referendo ly quæ in vtrāqz pte con-
 sequentiæ est vna bona. s. scdm modo referē-
 do non videt argumeta in oppositum ad
 probandū scdm partem ois esse falsū
 qz in illo ante referri ly quæ ad ly tres.

Capitulum

Item nota exclusi-
 uar. r et excepti-
 ua pnt duo dubia. p^m ē nū-
 qd in exclusiua: vera affir-
 matiuā pdicariū remouet
 a quolibet excluso: r dicat
 vere de aliquo incluso. r
 est. nūquid vtr vtr habens singulares ve-
 ras r singulares falsas: vel aliquas singula-
 rem falsas potest verificari per. exceptiuā
 illam. vel illius pro quo vel pro. quibus
 falsificatur. C. q prima dubiū sit verum
 probatur sic p vtrāqz exclusiuam denotat
 pdicariū. inee vtr cuius inclusio sub subiecto
 r remoueri a quolibz excluso iuxta cōes re-
 gulas datus de exclusiuis ex quibus ime-
 diate ps veritas primi dubij. C. Sed q du-

bia sit falsum probatur sic r signet tota ex-
 clusiuā in exclusiua ē exclusiua. s. sit rei veri-
 tas q nulla sit exclusiua nisi illa r suppo-
 sitio. loquedi q nihil exclusiua qd non
 exclusiua per dictione exclusiua. Quo po-
 sitio queritur inquit for. sit exclusiua vel
 non sit for. sit exclusiua. igitur de for. vere re-
 mouetur pdicariū illi exclusiue. cui per
 eodem regulas in oi exclusiua. denotet pe-
 dicariū remoueri a quolibet excluso: r per
 consequens hec vera: for. non est exclusiua: r
 for. ē. ergo for. est inclusio. ois ps per hoc
 qd pē non contentū sub subiecto exclusiua ē
 exclusiua. r de quolibz inclusio vere dicitur
 pdicariū. ergo hē vera. for. ē exclusiua. C.
 forte dicitur q illa exclusiua non est vera.
 vtrā aliqd ē exclusiua ab isto vel nō. si al-
 quid ē exclusiua ab isto. sequitur q exclusiua
 ē exclusiua: r nihil aliud q exclusiua ē ex-
 clusiuā: r per ois tñ exclusiua est exclusiua.
 Si dicitur q nihil sit exclusiua. hec ē dicitio
 exclusiua. q dicit exclusiua excludit pdica-
 tiū ab. app subiecto. r per ois aliqd ē exclu-
 siua. C. Ad scdm dubiū arguit. r ponitur
 q for. pta. r cicero. sint oēs homines. r q for.
 r plato excipiantur. quō vel a quo excipi-
 tur. non est curadum. r cicero nō. tunc hec
 vna est falsa. ois homo excipitur pter ci-
 ceronē. r tñ non pot verificari p expositio-
 nem ptae falsē. v3 q cicero. q si arguit sic.
 si hec est vera. sequitur q ois homo exce-
 pto ci. excipitur. ergo ci. excipitur. r omnia
 hō alius a ci. excipitur. ergo ois homo exci-
 pitur. r ita in casu isto. exclusiua sequitur
 suam piacens. sed piacens r sua exceptiua
 vtr repugnant. nam ex isto pziacente seqt
 op^m exceptiue. r ita. illa exceptiua dato q
 sit vera includit formaliter opposita. ergo
 sequitur q nullo modo pot verificari p ex-
 ceptionem suarum partū. singularium p
 quibus falsificatur. C. Ad ista argumeta
 respondeo: r primo ad primū negando r af-
 firmando casus. quo posito nō sequit illaz
 eē veram. tñ exclusiua est exclusiua. ideo

Serebrich

quis queritur. an for. sit exclusiua: dico q non
 r cōcedo tunc for. non ē exclusiua: r tunc ad
 argumeta vtriusqz for. nō ē exclusiua: r er-
 go de for. nō remouet pdicariū. vtrāqz for.
 res nō ē exclusiua. r for. ē g for. ē inclusio: r p-
 nis de for. dicitur pdicariū. C. Ad ista re-
 spondeo r nego vtrāqz. ois pdicariū
 non eni sequit for. nō est exclusiua. ergo de
 sorte remouetur pdicariū: vel res significa-
 ta per pdicariū. sicut in hac propō. tantū
 hō currit. in illa exclusiua nō est aliqd hō
 exclusiua: g de nullo remoueri hoc pdica-
 tiū notū ē: q nō sequit sicut posito q tñ
 for. currit. ad hōc hec est vera. tñ for. currit
 r tñ nihil est exclusiua nisi aliqd ab homine:
 r p idē non valet scda: ois que fuit. p for.
 non est exclusiua in hac exclusiua. ergo for.
 ē inclusio: non enim requiritur in exclusiua
 nā q quodlibet sit exclusiua vel inclusio:
 sicut in exemplo possum fuit. Tame dif-
 ficultas non dependet in hoc: quia si aliqd
 est exclusiua redit illud argumentū de illo
 qd arguebatur de for. r qd aliqd sit exclu-
 siua probatū ē: q illa ē vna exclusiua: sō
 ad illud dico sicut pntis: q nihil ē exclusiua:
 nec est aliquid inclusiua: nec requiritur q
 in omni exceptiua sit aliquid exclusiua: ven-
 bi gratis. ista est vera exclusiua: tantū eni ē
 ens. in qua nihil hō excluditur. r nihil inclu-
 dit nisi illa sit vera: imo exclusiua signifi-
 cat per modū excludentis aliquid per mo-
 dū includentis aliquid exclusiua: qualiter
 dam: sicut ē de ista: tantū chimera est. qz si
 aliquid eēt inclusam p illa propōem illud
 eēt chimera: qd tñ non ē aliquid. C. Ad
 scdm dubium respondeo: cōcedendo illud
 r dicitur q non est inconueniens qd ex-
 ptio verificat partem pro qua falsificatur
 vtr. qz ēi pposito de illa ppōne: ois hō si
 ter for. excipit supposito casu. Ca. VIII.

Quarto membra dif-
 finitionis cō-
 sequentiæ formalis dantur regule
 ponende quæ pta ē hec. C. Ad

tota copulatiua ad alterā ei^m pte tenet ois.
 C. Secūda est hec. ab altera pte distincti-
 ue ad totam distinctiuā tenet ois. C. Ter-
 tia regula est a conditionali cuius antecedente
 ad ei^m cōsequens. tenet ois. C. Quar-
 ta regula ē a temporali ad alteram ptem t3
 cōsequentiā. C. Quinta ē a causali ad alterā
 eius partem: t3 cōsequentiā. C. Contra pri-
 mā regulam arguitur sic illa ois nō valet.
 aliquis homo currit: r for. non est ille. ergo
 for. non est ille qui currit: nec sequit ex illa
 copulatiua q for. ē ille qui non currit: r sic
 nec essario. si vtrā copulatiua ad alterā ei^m
 partem valet cōsequentiā: vel ex illa copu-
 latiua sequitur illa ppō. for. non est ille: per
 se vel tñ additione illi^m ad quod refertur.
 vel tñ respectu ad subiectū vel ad pdicariū
 sed pmo mō nō sequit: qz cōsequens illo mō
 nō est nec eēt intelligibile si eēt sic arguēdo:
 ois hō currit. r for. nō est ille. ergo for. non
 est ille: qz illa sequitur respectu ad sub-
 iectum pmo: p hōis: vel ad pdicariū: s3
 pluribus modis nō pot referri qz sic for.
 non est ille: qui currit. vel for. nō est ille qui
 nō currit: ergo sequit ex hac copulatiua q
 for. ē ille hō q nō currit: vel q currit vtr legē
 q nullo mō pot illa ps sequi ex illa copula-
 tiua: r ita habet ppositū. v3 q nō vtrā co-
 pulatiua ad alterā ei^m parte tenet cōsequen-
 tiā. C. Neutra pte dicitur cōsequentiā
 valet. pbat. si dicatur q illa vtrā: aliquis
 hō currit: r for. nō est ille. ergo for. nō ē ille
 hō q currit: contra ponat for. pta. r cicero
 currit quo posito ē aia vera: r nō falsa.
 Qd nō alia nō valet. v3 ista. aliqd hō
 currit: ergo for. nō est ille q nō currit: pro-
 bat: r ponit q plato currit r for. nō q tam
 posito ē aia v3 r nō falsa. qd probatur
 placitū r for. nō ē ille. ergo aliqd hō cur-
 rit: r for. nō est ille: r q nō sit falsus: pbat
 q si for. ē ille q nō currit: p casu.

Item relatiua
 intentio ē probare
 pma regulam tria dubia sint:
 pntū ei nō qd in materia relati-

Consequentie

non oppo^o copulativa sit una distinctiva facta ex oppositis partiu. **¶** Secundū ē nū qd sit posse q. a. b. c. sicut tres ppōnes: ve ex quibus copulativa facta ex illis ē falsa. **¶** Tertiu dubiū nūqd in materia relatiōis in ppōnibus singularibus nō referat pponere vel postponere negationem toti. **¶** p^a iprobatur sic nō oppositū illi? aliquid hō currit: et for. non est ille. nō est hoc. nullo hō currit: vel for. ē ille. q. nō ē distinctiva facta ex oppositis partiu: igit. dubiū p̄mūz falsū aīō arguit. si illa sūt contradictoria. aliquid hō currit: et for. nō est ille: et nullus hō currit: vel for. est ille: pbatur q. dicitoria sūt sūt vera vel falsa: et reducūt ex isto oppo^o secunde regule. v. q. nō ab altera parte distinctivē. et p^a arguit. nā in illa nullus hō currit: vel for. ē ille: hoc significat sic q. nullus hō currit: vel for. ē ille q. nō currit: vel for. ē ille q. currit. quoz qdlibz pbatur. et falsū. **¶** Sed si dicat q. significat p̄mō ponat q. for. nō currit: et plato currit: tunc bec est. vā aligs hō currit: et for. nō ē ille. et bec ē vera. nullus hō currit: vel for. ē ille. sicut illam intellectū. q. for. est ille homo q. nō currit: Si dicatur q. significat secūdo mō ponat q. for. q. plato currit: et adhuc est copulativa vā. v. aligs hō currit: et for. nō est ille: et etiā bec ē vera. nullus homo currit: vel for. ē ille. sicut illam intellectū. q. for. ē ille homo q. currit. **¶** Sequit̄ 2^m dubiū pbatur qd ē oppo^o secunde regule. v. q. ab altera parte distinctivē ad totā distinctivāz non valet. nā nō enim sequitur iuxta istā responsionē. for. ē ille hō q. currit: ergo nullus homo currit: vel for. ē ille hō q. currit: q. ex ista sequitur aliqua distinctiva: q. ē oppositum hō copulativē. aligs hō currit: et for. nō ē ille. **¶** Secundū dubiū sic pbatur. ponat q. for. et plato currit: et q. pferat bec ppositio: aliquid hō currit: quā eque p̄mō audiant for. et plato: et q. p̄mō dicat. for. illa for. nō ē ille: sicut pla. illa pla. nō ē ille: ita q. undita bac ppositio ab illis aliquid homo currit: dicat for. illam ppositi

onē: et p̄mā. quō posito ē bec p̄pō vā aliquid hō currit: et for. nō ē ille: et ista secūda est plata a for. ergo scda p̄pō plata a for. ē vā: et tūc qdlibz rōe p̄pō plata a for. ē vera: et p̄pō plata a plato ē vā. ergo oēs ille tres sūt p̄pōnes vā. et copulativa facta ex illis ē falsa. aligs hō currit: et fortes non est ille. et plato non est ille: quoniam ille significat q. aliquid homo currit: q. nec ē for. nec pla. **¶** Sed forte negatur q. q. rōne p̄pō plata a for. ē vā: et p̄pō. plata a pla. ē vā. **¶** Cōtra: simul pferunt. et vtraz accepta p se cū illa p̄pōne aligs hō currit: ē vera. igitur sic vna ē vera alia ē vera: q. nulla ē rō p̄z quā vna ē vera magis q. alia. Et ex isto pbatur q. aliqua ē distinctiva vera cui? vtraz p̄s ē falsa. Nā oppositū illi? copulativē ē vna distinctiva facta ex oppositis partiu. et p̄tes copulativē sūt vere. legi ergo q. qdlibz pars distinctivē sibi opposita ē falsa: et illa distinctiva ē vā: p hoc q. suū oppo^o ē falsū. qd est copulativa. **¶** Pro vtraz pte tertij dubij arguit. et pbatur q. illa sit vera. v. q. vtr singularibz nō. refert. pponere. vel postponere negatōez toti. Qd ar. sic. Nā subz p̄pōnis singularis bz vnicū suppo^o tātū i qdlibz singulari negatia sive pponat negatio sive postponatur p ipa denotat. rē significataz p p̄dicatū remoueri ab aliq. re significata p̄ subiectū: s. in qdlibz singulari ē t̄m vna res significata p subz. ergo sive p̄pōat. sive postponat negatio p ipaz denotat. rē significata p p̄dicatū remoueri a qdlibz re. significata p subz. et si sic tūc sive p̄pōat sive postponat nō est diversitas i significatiōibus. **¶** Ap̄ oppo^o dubij arguit. sic: et ponat q. for. currit: et plato nō: et hoc sciat for. et vide at tunc bec est vera. for. videns aliquem hominem. non scit ipsum currere: pbatur sic. for. vidēs pla. non scit ipm currere. ergo fortes videns aliquem hominem non scit ipsum currere: consequētia patet per vnāz regulam p̄positam que est. ab inferiori ad suum superius negatione p̄posita non valet consequentia. Et non sequit̄

Serebrius

for. videns aliquem hominem non scit ipsum currere: ergo non for. videns aliquem hominem scit illum currere. et aīō ē verū et aīō falsū: et p̄ consequēs singlis cū negatōe postposita non convertitur cum singulari in eisdē terminis cum negatione p̄posita. ex quo patet: q. in singularibus refert pponere: vel postponere negationem. et quia oppositū suū est verum. v. for. videns aliquem hominem scit illum currere. ergo hoc est falsum: non fortes videns. et consequentia patet: et antecedens scitur per hoc q. fortes videns ipsum scit ipsum currere. ergo. **¶** Ad ista p̄mō respondetur ad p̄miam regulā et dicitur q. in relatiuis nō requiritur q. ex copulativa sequatur vtraz pars: quoniam altera pars per se non est intelligibilis: sed si omnino debeat concludi ex illa copulativa. aliquid hō currit: et fortes non est ille. est vna p̄positio ad p̄positionem cōuertibilem: cum secunda p̄positio debeat ēē illa. for. aliquid homo qui currit non est. se quis enī aliquid hō currit: et for. nō est ille. ergo for. aliquid hō qui currit nō est. Idē enī ē dicere aligs hō currit: et for. non est ille. et aligs homo currit: et for. aliquid hō q. currit nō est. **¶** Propter bec rīdeo p̄mō ad p̄mū dubiū cōcedēdo q. vtr oppo^o copulativē p̄t ēē vna distinctiva facta ex oppositis partiu copulativē. et oppositū illius aligs hō currit: et for. nō est ille. est ista nullus hō currit: vel for. ē ille. Et dico q. secūda ps distinctivē significat sic q. for. est oīs homo q. currit. et cā ē. q. ly ille refert suū aīō p tot suppositis p quot supponit suū aīō. sed aīō suppoit p oī boie. ergo. **¶** Alia cā est. q. ly ille i p̄pōne sibi opposita supponit p aliquo boie q. currit: et ita deferminate sicut ly hō q. ponitur a parte subiecti in p̄ parte ly ille i p̄pōne sibi dicitoria supponit p quolibz mobiliter p quo ille in p̄ma supponebat determinate. sicut. n. non ē idē dicere. oīs hō currit. et for. ē ille: et for. oīs homo qui currit. ita ē idē dicere

nullus hō currit: vel for. ē ille. et dicere q. nullus homo currit: vel for. est oīs homo qui currit. etiā p idē solunt omnia argumēta facta i oppositū. **¶** Ad 2^m dubiū rīdetur negādo illud. et pro rōne facta ad p̄bator nē illius. Dico q. neutra illaz p̄pōnū p̄olatarum a for. et a plato. ē vera. vel falsa nisi q. p̄z relatiōe vel respectū quē ad all a. z. sed qd sit copulativa ex illis cū tertia p̄positōe. v. illa. aliquid homo currit. Alio modo refertur ly ille i vltima p̄pōne posita i p̄ma copulativa q. i vltima illarū p̄positionū. dato q. ex illa fiat vna copulativa determinate refertur ly hō pro altero illoz: vt illa plata a for. ponatur vltio i copulativa. ly ille i illa p̄pōne refertur ad ly hō pro for. **¶** Ad tertij dubiū respondetur et dicitur q. nō vtr ē verum q. in singulari b^o nō referat pponere vel postponere negationē nisi subiectū sit simplr singulare. et cā est. q. lz per totū subiectū sit vna restū supposita: subiectū t̄m eludit in se partes que plura supposita hnt. ita q. negatione p̄posita alr supponunt p̄tes sibi q. supponebāt negatōe p̄posita. et sic negatione p̄positam denotat p̄dicatū remoueri a subiecto alio mō se hnt. q. denotaret p negationē postpositam p̄dicatū a subo remoueri. et p illud soluit ar^m p qd intēdebat tur probatio illi dubij. Quis enī tā p negationē p̄positā q. p negationē postpositam denotet res significata p p̄dicatū remoueri a re significata p qua subiectū suppositū t̄m alio mō se habente q. denotatur p negationē p̄positā. **¶** S. 3^a tertij regulā arguit sic. nō legi neciū ē q. es. si tu es hō: et tu es hō. g. necessariū ē q. tu es q. aīō illi us ē verū et aīō falsū: ergo. et arguit a conditionali cū suo antecedere ad aīō. cū idēz ergo regula nō ē vtr vera. **¶** Ad 2^m arguitur v. q. aīō ē verū et consequēs falsū nā se cūda ps antecedētis p̄z. v. illa. tu es homo et p̄mō arguit. illa conditionalis ē verū. tu es si tu es hō. ergo necessariū ē q. tu es

Consequentie

In es bō ec. ¶ Ad def. cōcedō illam re
gula ē vey vī. nō obstat dicitur illi regle
negat. nō facta vī illa. necius ē q tu es si
in es bō. ita ec. dico q nō regit q sit cō
ditōal illa pō. necius ē q tu es si tu es bō
ec. eo q pōt sumi cathegorice vel hypothe
tice. Et si arguit q quocūq mō itelliga
tur oēs ē dicitōal eo q sit due pōnes cō
iecte p hāc dicitōalē. n. ¶ Ad hoc dī q i
nō si nō vnt illas pōnes ad iūcē. vī neciū
ē q tu es si tu es bō. i tu es bō. immo vnt
illas oīas tu es si tu es bō. i ille sic vnt d
terminat. r modificat p hūc modū necius
ē ita fuit ex illis. tū mō mediate dicitōalis
ex illis facta affirmatur vna cathegorica.
¶ Sed alī pōt responderi r meli⁹ ad illam
pōnē nōas dīsignēdo p mū aīas. eo q pōt te
neri cathegorice vel hypotheticē. si hypo
theticē illa nōa ē bona. r contra illū itellicz
pōc. nō pcedit argumētū factū ad i probati
ōē. si tenet cathegorice negāda est nōa r
responderi sicut dictum est r.

IX.
¶ Circa materia d dicitōal
bas dubitat quedā.
¶ Circa oppositū dicitōal oīs
vari p negatiōes ppositā. r pba
tur pmo q nō. qm si sic gōppo
sita istī. si for. currit pla. currit ē illa. nō si
for. currit pla. currit. Et tūc qrit vel ē illa. nō
si fortes currit. plato currit cathegorica
vel hypothetica. sed q non cathegorica
pbat sic. quia si sit cathegorica ergo vel p
dicatū affirmat de subiecto vī negat. d sub
lecto. s. neutro mō ē vey eo q nō bēt p dī
catū vī nec subiectū vī. nec ē illō pncipa
le verbū. Sed si sit hypothetica. g coplati
ua vī dīiunctua r sic de alijs. s. nlla pōt va
ri nūi sit dicitōalis. Et q nō sit dicitōal ar
guī. qz legē tūc illa dclūto. q aliq ē dicitō
onal vera cur aīas ē vey. r nōa fallū. nā B ē
aīas. for. currit vī hoc nō for. currit. si p mō
ponit q for. currat r pla. si currat. tūc ē aīas
verū r nōa fallū. Si scō mō ad huc pbat

aīas ē vey r nōa fallū pōsto q for. nō cur
rat. nec pla. currat. sic ps tūc ē aīas verum r
nōa fallū. si n. dicit q nōa ē B. pla. n currit.
ad huc illō idē pbat. ponēdo q for. nō cur
rat. r pla. currat. ¶ Ad ista dubia rīdet cō
cedēdo q oppositū dicitōal oīs vari per ne
gatiōē ppositā vī. r psequēter q opposit
tū bāt si for. currit. pla. currit ē illa. nō si for.
currit pla. currit. Et vīterī dico q ē hypo
thetica nō ē copulatiua nec dīiunctua nec
dicitōnalis. r sic de alijs quibz spēb. imo ē
oppositū dicitōal. Et dico q dece sūt ipēs
hypotheticē sicut copulatiua r sūm oppo
situm r sic de alijs oppositis. Et si obiciat
isti pōsitiōi q oppositū copulatiue sit dī
iunctua facta ex oppositis partibz r oppo
situm dīiunctiue est copulatiua. Dico q
copulatiua pōt bēre pro suo opposito vīas
dīiunctiua vī vnam equipolentem vī
dīiunctiue. que tamen nō est dīiunctiua.
verbi gratia oppositum istius. for. currit. r
pla. currit. potest esse ista. non for. currit r
pla. currit. que non est dīiunctiua sed equi
poller dīiunctiue. Et consequenter de co
pularia potest dici ad illud q illa. nō si for.
currit pla. currit. est dīiunctiua. Et si q
ratur quod sit ātecedēs r quod cōsequēs.
potest dici ad hoc q ātecedēs est for. cur
rit. r consequens. pla. currit. Et concedēda
est conclusio dicta videlz q aliqua est con
ditiōnalis vera cuius ātecedens est vera
r nōa fallū. Nō tūc ē illa dicitōal nōa bōa.
r cā ē. qz psecutio remouet p negatiōes. r
ita p vī dī. r vīter q nō ē icōnūcēs cōcede
re dicitōalē ē vāz. c. nōa remouet. leg ex
qntē r illi aīas ē vey r nōa fallū. g. r. ¶ Lo
tra quartā regulā arguit sic. illa nōa nō va
lz. fortes credit q bō mō ē aīas. qm for. nō
decipit. g for. nō decipit. r hic arguit a t pāli
ad alterā e pte. g r. r q nōa nō valz pbat.
r pono q for. credit illā pōnē. bō ē aīas.
qm for. nō decipit. isto pōsto ē aīas vey. r nōa
fallū g nōa si valz. aīas pbat for. credit illā
bō ē aīas. qm for. nō decipit sic significādo pci

Serebrich

scēz illa pōte significat q bō ē aīas. qm for.
nō decipit. g r. r pbat veritas āteceden
tis. r q nōa sit fallū. satis habet ex casu
cum ponatur q for. credit fallū. segtū. n.
for. credit fallū. ergo for. decipit. ergo r.
r per cōsequens fallū ē. q for. non decipi
tur. ¶ Cōtra qntā regulā arguit sic iuxta
cōes regulā cā ē vā. qm illō qō pceditē cā
lūa qō subseqt. sed de qualibz causali. cui
scōa ppositio est de intellectu pme pōnis
nō obstante. q altera sit fallā. vel vītrā. p
pō sit cā illi. qō subseqtū. ergo a quacūq
cāsi ad alterā eius partē est psequētia bo
na. r istius psequētie est aīas vey. r psequēs
fallū. ergo aliqua est cālis. vel psequētia
bona. cui aīas est vey. r psequēs fallū. qō
est ipole. ergo illud ex quo segtū. r assum
ptū arguit. r capiat bec cālis. qz tu es aīas.
tu es aīal. bec cālis est vera. iuxta p dīctā. r
ex illa segtū ista. tu es aīas. ergo ex ve
ro segtū fallū. ātecedēs arguit. nam p
positio pcedens est cā illius. qō segtū. ergo
ista ē vā. nōa ps. per regulā p dīctā. r aīas ar
guī. pō psequēs formāl segtū. ex pcedē
te. ergo pcedens est cā subseqtū. psequē
tia tenet. p hoc q cuiuslibz nōe bonē ātece
dēs ē cā psequētis. ¶ Ad qntā regulā respō
det cōcedēdo illā. r ad illā nōam. qm argue
bat sic. for. credit q bō est aīas. qm for. nō
decipit. ergo for. nō decipit. negat nōa. r vi
co q ad nōam factā. in opp. quartē regule
aīas idnter pōt ēē cathegorica. vī hypothe
tica. r cathegorice tenēdo pōt ātecedēs ēē
vey sine nōte. id nō valet nōa. ¶ Ad qntā
regulā respōdet cōcedēdo illā. r negādo bre
uiter q illa cālis ē vera. quando arguit sic.
qz pō pcedens est cā pōnis subseqtū
nego illud. r tūc ad argumētū quando ar
guī a ppositiōe illa. tu es aīas. ad pōnē
aliā. tu es aīal. ergo nōa bona. s. in oī p se
quētia bona ātecedēs ē cā psequētis. agī il
la. tu es aīas. est causa istī. tu es animal.
¶ Ad illud dī q duplex est cā. s. cā cōndī. r
cā psequēdi vī līfēdi. pmo mō negat q an

tecedēs sit cā psequētis vī in psequētia bo
na et formalis scō mō. pōt ēē. et id pmo
mō de cā quādo dī q sic itelligit. regula q
cālis est vera quando illud qō pceditē est
cā illi. qō segtū. nō scō mō r. Cap. II.
illoz ver
boz icipit
et dicit solvende sunt qdam
que bone evidēt. et non
sunt. qz pma est bec. for. icipit
scire a. ergo for. icipit icipe scire a. ¶ Secūda
psequētia ē bec. boca. nūc est vey. et imedi
te ante hoc nō fuit vey. ergo a. icipit ēē ve
rū. ¶ Tertia ē bec. in hoc istāi boca. nūc
nō est vey. et nullū erit rps post hoc. qm āte
illud. boca. erit verus. ergo boca. icipit ēē
vey. ¶ Quarta ē bec. nec a. nec b. i. istāi
futuro erit vey. r nullum erit. istans post
c. istāi qm aī illō a. r b. erūt vā. ergo i. cāstā
ti a. r b. incipiūt ēē vera. ¶ Quinta ē bec. il
lud erit pimum istans esse for. qō erit pī
mum istans esse pla. ergo. quando fortes
incipiet esse plato incipiet esse. ¶ Sexta ē
bec. a. ppositio non est vera. r potest esse ve
ra. ergo potest incipere esse vera. ¶ Septi
ma est bec. a. modo est. r a. modo non pote
rit esse. ergo a. modo potest desinere esse.
¶ Ad probationes pime consequētie ar
gnitur. nam si fortes incipit scire a. vel ergo
nunc pimo scit. vel nunc pimo non scit a.
r immediate post hoc scit a. intelligēdo
illum terminum pimo. dī q nō immedia
te ante hoc sciverit a. sed si fortes nunc pī
mo scit a. segtū q non immediate ante
hoc istans scit a. per consequens nō im
mediate post hoc incipit scire a. nūc incipit
scire a. ergo incipit icipe scire a. si for. nō
scit a. r immediate post hoc scit a. ergo for.
non immediate ante hoc incipit scire a. pō
batur nōa penultima. si nō immediate ante
hoc. istans fortes incipit scire a. nūc
incipit scire a. ergo incipit incipere scire a.
vel ergo immediate. an hoc illā scit a. vī
non. si non immediate. an hoc illā scit a.

Materia

Consequentie

propositione ita est q tu fuisti roma. posito
 q nunc erit roma. r q a. sic ista propositio
 ita a. nō ē. ppō va r pōt ēē ppō va r tñ nō. p̄
 icipe ēē ppō vera. ¶ Secunda consequē
 tia pbat̄. si a. modo est. r a. modo nō po
 test esse. ergo a. modo potest desinere esse.
 pbat̄ ista consequentia sic: nam si a. mo
 do est. r a. potest modo nō esse. ergo potest
 esse q aliquod erit primus instans in quo a.
 modo nō est. v̄. erit vel vltimū in quo mō
 est. sed quodlibet. qd pōt esse p̄mū instans i
 quo a. mō nō erit. v̄. vltimū instans i quo a. mō
 erit p̄ esse instans in quo a. mō desinit ēē. er
 go si a. mō est. r a. modo pōt nō esse r potest
 esse aliquod instans in quo mō a. desinet ēē.
 sed si potest esse aliqd instans in quo a. mō
 desinet esse. in aliquo instanti a. modo pōt
 desinere esse. ergo a. primo ad vltimū: si a.
 mō est. r a. modo nō pōt esse a. modo pōt d̄
 sinere esse. prima consequentia probatur p
 modum quo probatur prima consequētia.
 ¶ Ad iprobationē p̄ne immediate p̄ceden
 tia q ip̄a nō valeat pbat̄: r supponat q an
 terps erit. s̄ q possit esse. v̄ nō esse indiffe
 renter. r sit a. mod⁹ quo ip̄a ppositio signifi
 cat ita erit q ant̄ps fuit. tunc sic. ita erit q
 ant̄ps fuit. r pōt esse q ant̄ps nō fuit. er
 go a. mod⁹ potest nō esse. illa. pbat̄ āns p̄ne
 iprobande cui⁹ p̄ns arguitur esse falsū. Nā
 q a. mod⁹ desinat esse falsū. icludit d̄dictio
 nē. ergo a. mō nō pōt desinere esse. ¶ Assū
 ptū probat. r ponatur q a. mō desinat esse
 si sit posse. Tūc sic. a. mod⁹ desinat esse. aut
 a. mod⁹ est. aut mod⁹ nō est r immediate ān
 hoc fuit. s̄ si a. mō est vel fuit in eternū a.
 mod⁹ erit. r seq̄. in eternū a. mō erit. a. non
 desinet esse. ergo si a. modus desinet esse a.
 mō nō desinat ēē. r ita a. mod⁹ resoluēdo in
 cludit cōtradictionē. r per p̄ns a. mod⁹ nō
 p̄t desinere ēē. S̄ forte negat̄ illa p̄na si a.
 mod⁹ ē q a. mod⁹ fuit i eternū a. mō erit. S̄
 si a. mod⁹ est. tūc a. modus sit ita erit q an
 terps fuit. sequit̄ q erit q ant̄ps fuit. r si iā
 est ita q erit ita q ant̄ps fuit in eternū
 erit. ita q erit ita q ant̄ps fuit. r ita si a.

mod⁹ est in eternū erit ita q a. modus est.
 Et per idē si a. mō fuit cum a. modus est q
 erit ita q ant̄ps fuit ergo fuit. ita q erit
 ita q ant̄ps fuit: s̄ qualicūq; fuit q erit
 in eternū erit q. sic erit. ergo si fuit ita q
 erit ita q ant̄ps fuit in eternū. erit ita q
 erit ita q ant̄ps fuit: v̄lle est a. mod⁹. ergo
 si a. mod⁹ fuit in eternū a. modo erit. Ideo
 ad istas p̄nas respondet negando omnes
 illas preter quintaz que est cōcedenda. Et
 ad probationē p̄me quādo arguitur sic.
 si for. icipiat scire. a. ergo for. nō primo scit.
 a. vel immediate post instans qd est presens
 sciet a. dicitur p̄cedendo p̄nas r cōsequēs.
 r quando arguitur vltimus si for. nūc p̄io
 scit a. r immediate post istas sciet a. ergo for.
 incipit incipere scire a. p̄cedit p̄sequentia. r
 ad probationem illius consequentie quan
 do sic arguitur. si for. immediate post hoc sci
 et a. r nunc nō sit a. ergo nō immediate ante
 hoc incipiebat scire a. negat̄ p̄na. r ad pro
 bationē. qm̄ sic arguitur. si immediate ante B
 for. icipiebat scire a. ergo immediate ān hoc i
 stans sciuit a. dicitur concedendo p̄nam. s̄
 nō sequit̄ vltra. ergo per. tēpus ān hoc sciet
 a. sic in casu posito ad p̄bationē p̄ime p̄ne
 satis p̄. nec scdm̄ argumētū factū ad idēz
 qm̄ sic arguebat̄. si immediate ān hoc instans
 for. icipit scire a. ergo in istāti immediato hu
 ic istāti icipit for. scire a. negat̄ p̄na sicut nō
 sequit̄ immediate ān hoc istas fuit for. r qm̄
 cūq; fuit for. in istāti fuit for. ḡ in istāti ime
 diato huic istāti fuit for. nec valet illud ar
 gumētū r̄. ¶ Ad 2^m r̄ndetur negādo illaz.
 r dico q exponētes hui⁹ p̄positiois. hoc a.
 icipit esse v̄z. nō sūt ille. hoc a. est veruz in
 hoc instanti. r immediate ān hoc instans hoc
 a. nō fuit verū. imo negat̄. sed sua exponēs
 ē bec ppō. nō immediate ante hoc istas fuit
 a. v̄z. qd ē falsū r̄. ¶ Ad tertiā p̄naz respō
 detur negādo illā. r ad p̄bationē illius. qm̄
 sic arguitur. si hoc. a. in hoc istāti nō ē v̄z.
 r nullū erit instans post hoc qn̄ āte illd̄ hoc
 a. erit verū. ergo immediate post hoc instans
 hoc. a. erit verū. negat̄ p̄na. qm̄ sicut pbat̄.

Serebrich

qd cūq; istas demōstratur āns pōt ēē verū
 sine p̄nte existēte. o3 enī sic arguere qd p
 bandū q immediate p̄ hoc istas hoc. a. erit
 verū: r hoc istāti: qd ē p̄ns hoc. a. non erit
 verū: r nullū erit instans p̄ hoc quin iter illd̄
 r hoc instans. a. erit verū. ergo r̄ ex istis b̄i
 cōcluditur q i hoc istāti hoc. a. incipit esse
 v̄z. ¶ Ad quartā p̄nam r̄ndetur negan
 do illā: r qm̄ sic arguit. nec. a. erit verū i. c. i
 stāti qd ē futurū. nec. b. erit v̄z in. c. instan
 ti. r nullū erit instans p̄. c. qn̄ ante illud. a. r
 b. erūt vera. ergo immediate p̄. c. istas erūt
 a. r. b. vera. negat̄ p̄ntia qz in casu posito ad
 improbationē p̄ntie p̄ncipalis p̄badesatis
 clare probatum est āns esse verum r p̄ns
 falsū. o3 enī sic arguere ad cōcludēdū illaz
 i. c. istāti. qd ē futurū nec. a. erit nec. b. erit
 v̄z nec ante. c. instans erit a. veruz. vel. b. r
 nullū erit instans p̄. c. qn̄ āte illd̄ erunt a. r b.
 vera. ḡ immediate p̄. c. erūt a. r. b. v̄a illd̄ ar
 b̄i valet. ¶ Ad q̄ntā p̄nam r̄ndetur cōcedē
 do illā: r negādo āns i casu supposito i quo
 casu itēdebat̄ p̄bare p̄nas. Et qm̄ sic argui
 tur. b. ē p̄mū ēē for. qd erit p̄mū istas ēē pla. ḡ
 illud erit p̄mū istas r̄. negat̄ p̄na. r cā est.
 Nā i ista p̄pōne. illd̄ erit p̄mū istas ēē for. r̄.
 ly illd̄ stat relative. r o3 q habeat aliqd ali
 ud relatiuū determinās ip̄z. r ita illud rela
 tiuū qd referit ad ly illd̄ in ācedēte. ¶ Si
 enī ponere i fine est; mutat̄ mod⁹ loquē
 di. iproprie. n. d̄. illd̄ ē hō v̄ illud istas est.
 cū i nulla p̄pōne b. erit p̄mū istas ēē for. qd
 ē p̄mū istas ēē pla. referit ly. qd ad ly istas:
 r ita pōt āns verificari i casu illo sicut pba
 tū ē. r cōsequēs nō. Et ita eodē casu sequit̄
 q bec cōclusio ē vera. b. ē p̄mū istas ēē for.
 qd erit p̄mū istas ēē pla. et. b. erit p̄mū in
 stas ēē for. qd erit p̄mū istas ēē pla. p̄ma il
 laz pbat̄ sic. b. erit istas ēē for. qd ē p̄mū
 istas ēē pla. r nullū istas post. b. erit instans
 ēē for. qd erit p̄mū istas ēē pla. ergo p̄ma
 cōclusio vera. Secūda cōclusio pbat̄ sicut
 p̄ma cōcl̄. nā b. ē p̄mū istas ēē for. qd erit
 p̄mū istas ēē pla. r nullū erit instans p̄. b.

qd erit istas ēē for. qd ē p̄mū istas ēē pla.
 ¶ 3° cōclusio pbat̄ p̄nt̄. ¶ Ad sextā con
 sequētia r̄ndetur negādo illā. r ad p̄bationē
 illi⁹ qm̄ arguit. si a. nō ē v̄z. r pōt ēē v̄z. ḡ
 aliqd pōt ēē p̄mū istas i quo a. pōt ēē v̄z
 v̄ vltimū i quo nō. negat̄ p̄na. qz eo ip̄o q
 a. erit v̄z. r illa. a. nō ē v̄z. a. erit v̄z. r ad
 p̄bationē p̄ntie qm̄ sic arguit. illa p̄na ē bo
 na. a. erit v̄z. r a. nō erit v̄z. ḡ aliqd erit
 p̄mū istas i quo a. erit v̄z. v̄ vltimū i quo nō.
 p̄cedit: r qm̄ ā vlt̄er⁹. illa p̄na ē bōa. ḡ si p̄t
 ita ēē sic āns significat p̄t ita ēē sic p̄ns signi
 ficat. concedit p̄na r negat̄ āns. I. q. p̄t ita
 ēē sic āns significat: s̄. n. p̄t ēē ita q. a. nō ē
 v̄z. r p̄t ēē q. a. erit v̄z. tñ nō p̄t ita ēē q. a.
 ē v̄z. qz p̄tes repugnāt sic dcm̄ ē eo ip̄o q
 nō ē ita q. a. erit v̄z. nūq; erit ita q. a. erit
 v̄z. Et eo ip̄o q. a. erit v̄z. r a. nūc ē v̄z
 i casu aliquo poli illd̄ ē i casu posito. ¶ Ad
 iprobationē sexte p̄ne p̄nt̄ soluit ar. ad i
 p̄bationē illi⁹ p̄ negādo p̄nas. a. mod⁹ ē. r
 a. mod⁹ p̄t nō ēē. ḡ p̄t ēē q aliqud sit p̄mū istas
 i quo a. mod⁹ nō erit. v̄ vlt̄er⁹ i quo a. mod⁹
 erit. r tñ seq̄. a. mod⁹ ē. r a. mod⁹ nō erit. ḡ
 aliqd erit p̄mū istas i quo nō sic erit v̄ vlt̄er⁹ i
 q sic erit. ¶ Et si argv̄ vlt̄er⁹. illa p̄na ē bōa
 si ita p̄t ēē sic āns significat. ḡ p̄t ita ēē sicut
 p̄ns significat. p̄cedo p̄nas. r nego t̄m̄ āns. si
 li⁹ p̄nt̄ d̄nt̄. si. nō p̄t ita ēē q. a. mō ē. r p̄t
 ita ēē q. a. mō nō ē. nō t̄m̄ ita p̄t ēē q. a. mō
 ē. r a. modo nō ē. i casu supposito. ¶ Ad p̄
 batōz p̄ne eo ip̄o q. a. mod⁹ ē. r eternū fuit
 ita q. a. mod⁹ ē. r eternū erit ita q. a. mō ē. r
 si a. mō nō ē i eternū fuit ita q. a. mō nō erit.
 r i eternū erit ita q. a. mō nō erit. Et iō illa
 i casu illo supposito nō s̄ p̄pōna. a. mod⁹ ē.
 r a. mō nō erit. sic forte diceret aliqs. ergo
 nō seq̄. a. mō p̄t ēē. r a. mō nō ē. r a. mō pōt
 desinere ēē. posita tē illa stat̄er̄ si a. mō ē. r
 a. mō aliqn̄ nō erit. r a. mō nō desinat ēē. huic
 d̄ negādo q. ex hoc illa p̄na nō valet. seq̄
 q illa p̄nt̄ si stare sicut manifeste p̄z p̄ casu
 r ita p̄z solutio illius scōe. p̄ntie r illaz. p̄e
 missaz. ḡ r̄. ¶ Explicuit̄ p̄ne serebrich.

Secundo illas duas in suba non accidet ergo quod... Ad idem dicitur quod...

Hanc subsequenter in hoc capitulo tria in... Ad quorum prima plana est tristo... Sed in argumento contra...

sequitur quod hoc non est idem... Ad idem dicitur quod... Et ad idem dicitur quod...

Sequens capitulum duo principalia... Ad idem dicitur quod... Et ad idem dicitur quod...

Intio ad plura argumenta istius tacta... Secunda pars istius regule est... Tercia pars est quod terminus habens...

ters ab animo et bunnellus est animus... Tunc oritur dubium circa solutionem argumenti...

Tunc oritur dubium circa solutionem argumenti... dicitur ex clausula habeat vel immobilitatem...

Daetanus super

capituli nec p illa: qm pto n e ps ee capta. s3 for. mo. pte qe p aliqua creptina allga exdipatim sit. ex ea seqt fallu: r ex pnti: q e falsa: id n e pte. Ita m vca se ad exaditigta volentia vheri? speclari: r n solli i iuctis qeferre: qe la? bonoz rē.

Præfens capituli qd e de hypoteicis circa eas aliquas regulas ponit que in litera snt manifeste: s3 circa obiectiones pma adducta q prima regula tria pertractat in bla. ad quoz pmi p3 solutio ab eo ex qua elici potest. qz relatiuus supponens in diuersa cathegoria cathegoria sui antecedentis non semper supponit s3 exigitia signi vel situs: cu iterdu supponat di sribuntur nullo signo pcedere. vult m q nq3 supponat qstus qz snt anis lz aliq3 eque cofute supponat. Ex quib3 videt opioni emittibi adlxere quā t3 in relatiuis. S3 m aduerbe q nō p licet al signare copulatiue affirmatiue dictionis p distiunctina affirmatiua ex dictionis suaz ptiū cōpo sita: aut eōuerfo. r hoc vbitat copulatiua vel distiunctina fuerit cathegonice pbabilis nō hypotbetice. vñ ille nō p tradicte. qstiger tu es r tu nō es. edtingenter tu es. vel tu non es. cu vtracq3 sit falsa. s3 vñter cuiuslibet ppōni lz assignare dictionis p negatōez pposita toni negatue tēta: aut p negatōis sic ppositie ablatōez. Ad z m solo p3: possz m alr di. v3. qz ex ill trib3 ppōnib3 snt due copulatiue v eū ipc snt v e: qz pma e illa. aliq3 hō currit. r for. n e ille. q subordinat vni coplatiue resp cū for. scda e bec. aliq3 hō currit. r plō. n e ille. q subordnat vni alii coplatiue resp cū plō. Et posset dari tna rñtio q ille ppōnes snt v e: qz ex ill nō sit aliq coplatiua cū aduerbis pteratur: vñ sic ex ppōnib3 metalubns eritib3 in diuersis nō sit aliq hypotbetica. qz p nul lā notā hypotbetice pnt admittē dñsigi: ex quo cō iuctio crñs i mēte vni? n pōt qstigere nisi ppōnes erñtes i eodē. Ita snt vñ qz ppōnes vocales n pnt pūgi nisi p notā ab eod platiā a quo r ille vocales plate fuerit. S3 qz snt argumētū sile posset fieri d trib3 talib3 ppōnibus scrip3 qz diuisim sūpte sunt v e. r coplatiua ex his pposita e falsa. pō possz as rñdri dicēdo qz illa coplatiua e vā. r qz relatiuis postū in vltima parte: nō refertur ad sū anis ba bēdo. respectū ad scdaz pbationē: imo quernibit significat sic bec. aliq3 hō currit. r for. aliq3 hō qui currit nō est. r pto aliq3 hō qui currit nō ē. que est vā rē. St qz n vult pōnem antozis tenere bz dicere: qz vbi er ill fiat coplatiua: illa e falsa p vltia parte. C S3 ad z m dubiū posset clari? mani festari: r nō d ill ppōnib3. for. vidēs aliqne boiez: nō sct illū currere. r nō for. vidēs aliqne boiez: sct illū currere. tenēdo sp lz nō negatine. Quidēdo sp

q i his refert postponē: aut pponē negatōez: qz i casu poss: vna e vā. r alia e falsa. ponat. n. qz for. videat duos boies. puta. psones r ciceronē: quoz pmi sciat currere. z m vō sciat sedere. tunc illa est vā. for. vidēs aliqne boiez nō sct illū currere. r vñ ficat p cicerone. vñ appet. r alia e falsa. qz sua dñ ctonia e vā. s. for. vidēs aliqne homines sct illū cur rere: r bec vñficat p pstone rē. C In hoc caplo d dñtib3 arg3 q regulā tūā. r vltima solō e meli or dñsignēdo maiorē illi? argumētū: vtz cathego rice: vñ hypotbetice captatur. si cathegonice qna nō valet. qz anis e v e. r qz anis falsū. vñ argumētūz ondit nec tē h3 regulā arg3. Si vō captat hypote tice maior. qna e bōa. r mior e fta. cū equalcat illi dñtib3. n tu es hō. nec tū e q tu es: q e fta: nec va lz qna scā ad illi? pbatōz. qz dñtib3 nō h3 officia bñr: s3 hypotbetice pbari vñ alle. i. oppositū qntz repugnat anti. ergo rē. C S3 meli? ad huc posset dñstingui an lz neciū cadat sup totū seqns: aut solli sup pma partē. Si cadat sup totū. nec nō ē ps anis vel qntis dñtib3. r sic valet qna. tūc arg3 h3 regu lā: qz oberet sic iseri solli illi? qntis: tu es: qz si iser af qna erit bōa. n vō cadat sup pma tē qna t3: s3 ma lor e fta. vñ dñm e: qz n cathegonice: s3 hypotbetice h3 pbari. Residū tādē capli e notū. C Postmo dñ h3 regulā qntā de tpalib3 arg3. ad qd vñ i pcedēti b3 potissima: rñtio est dñstingere anis: vñ lz cathegonice captat ita: v3 qz hoc verbū credit cadat sup totū seqns hypotbetice sic qz n cadat vltra notā tpa lem. pmo mō nō valet qna: vñ argumētūz pbat. nec arg tūc a tpali rē. qz tūc ancedēs ē cathegonice z mō valet qna. s3 maior e falsa: qz n h3 cathego rice pbari: s3 hypotbetice cū sit tpalis affirmatiua. Ad e vñates requirnt vñ rñtio: snt ptis pncipalis vñtas. p eodē tpe vñ mātū. sic d coplatiua. cū g illa z ps sit falsa. for. n dēcipit. vñ i lra dēclaratur mātū est illā tpalem nō e verā. qre rē. C Deinceps qz quintaz regulam de causalib3 instantia adducitū cuius solutio est clara: quoniam ad veritatem cau salis affirmatiue non sufficit qz cū anis antecedēs sit causa qntis in iserendo tñ: sed vltra hoc requirit qz sit etiā causa ei? in cēndo: qd nō pōt esse nisi illi? antecedens sit v e: sed si anis est verus: etiam qntis est verus. ergo ad veritatem causalis affirmatiue requiritur tam anis qz qntis esse vera. r vltra hoc qz eius anis inserat qntis euident. ergo rē.

Alumum caplm 7 m ponit qntas i mā boz verbor: lapit r desinit Ad quoz partes arguit r dñes partes persuadē tes fallam solūntur. r p prima qna ex bis q in lra ponuntur. rñtio est manifesta. p scda snt. S3 tamē debes aduertere qm in assignando exponētēs seu causas vcrītatis ppōnibus de incipit: vel desinit

Consequentias Ferebrich

duo sunt obseruāda. primum est qz sumatur finini cōez: vñ in instanti pñt: vel istans pñs: r dñmūc vel hoc. vñ nō sequit for. nūc nō est: r imediate an hoc sct dñmūdo istās pñs. ergo for. desinit eē. qz imediate post hoc anis erit v e. r qntis falsūz dato qz for. sit fuerit r erit. Snt nūc nō seqt. for. nūc. nō est: imediate post hoc erit. ergo for. incipit eē. qz demōstrato istāi medio crasse dicit. quā erit for. est anis v e. r qntis falsū. C z m obseruandū ē. qz in negatiuis exponētib3: d pñctio vñ futuro. nēga tio pponat illi tñmo imediate. r hoc dēclarat argumētū sacri ad improbatōez scdē qntie. C Ex bz sequit qz bec ppō. a. incipit eē v e. sic habz ex ponit. a. in instanti present est v e. r non imediate an istās pñs fut v e. vel sic. a. in instanti pñt nō est v e. r imediate post istās pñs erit v e. r ita d alijs dicatur ppondabit. de hoc verbo incipit. r mō oppositū d h? vbo desinit. vñ p3 ex alibi dicit. C Tertia qna snt est negāda. r snt illa que in lra dēclatū cū sic arguitur. in hoc instanti qd est pñs a. n e v e. r nullū erit istās post hoc qn an illud a. erit v e. ergo rē. supposito sp qz a. sit nomen sin gulare: qz in casu falsificante tertiam qntiam pncipale qntis est falsū. v e. r anis est v e. p scda pte est notū. p pma pte arguitur. qz sntam pñadic tonū est falsū. i. in hoc instanti. qd est pñs a. est v e. qz ex hoc sequit qz hoc istās demōstratū ē. qd e fal sum ex quo istans pteritū demōstratur. Posset nī saluari dicendo illaz esse falsaz: in hoc instanti: qd e pñs a. nō est v e. qz lz sit vā. iplicat tñ falsū. i. qz hoc istans sit pñs. r tunc sua dñctoria nō esset illa assignata: s3 danda eēt p negatōez totū pñstiam. Quocūqz nō dicitur in illa qna nō arguitur ab exponētib3 ad expositā: sed ppō de lz imediate: sic lz expōl. vbi grā. imediate post hoc a. erit v e. post hoc a. erit v e. r nullum erit istans. post hoc qu inē illud r hoc a. erit v e. ergo rē. Ad dō i ca su sicut qntis est falsū: ita r anis pto prima pte: qz ex istis. sequit qz illud istans pñctum est v e. erit. In his tamē duabus qntijs scda r tna ponunt. ille tñmus hoc a. scd non est vñ in pposito. qz lz hoc a. r a. quertuntur captiendū a. vñ est tñmus singularis: sicut sumptum est. C Quarta eēt qntia negatur. r lz illa qna sit bona. s3 vñū modum di cendū. in c. instanti. qz est fatuz: nec a. nec b. erit ve rū: nec an e. a. vñ b. erit v e. r nullum est istans post c. quin an illud a. r b. erunt vera. ergo imme diate post c. r a. r b. erunt vā. tamen non arguitur sibi ab exponētibus ad expositam: sed illa propo. tio habz sic exponit a. r b. erunt vera. ergo rē. r in casu istius argumenti exponētēs sunt falsē: sic ex. posita. C Quinta qna dēclat r i casu posito p e?

improbate negatōis sic qntis: qz lz qd refert illi? finini nūc nō est in lz idē supponētē demōstratē: idē si gnificat qz illi? idē istās qz erit p m istās eē for. e p m istās eē pla. r h? e falsū i casu illo qz vñter? negat hāc qntaz. b. e pmi istās eē for. qd e primū istās eē pla. g. idē erit p m istās eē for. rē. r i anti b3 qntie rela tiuū qd fert illi? tñmū istās: r i l qntie: hñ vñ ibidē p3 anis eē v e. i casu r qntis s3. Dōz tñ qz illa qna eēt bōa vbi ille tñmū. qd i ante isert illi? tñmū b. vñ māsiste p3. pō vñ remoneat officitas illi? tñmi idē dubitat. an bec qna sit bōa. aliq3 erit istās p mūc eē for. qz erit p m istās eē pñctis. g. qz for. in cipit eē pto incipit eē. p qntie intelligēdo i eod instanti. Et pmo qz qna sit bōa. pbat. qz si aliq3 e p m istās eē for. qd e primū istās eē pto. g. aliq3 erit. p m istās eē for. r illi? idē erit primū eē pta. ex quo vñter? sequit qz for. incipit eē: pto nēcipit eē. r p qna p3. qz in ppōnib3 affirmatiuis qm r lz suppōtē demōstrate nec sup ip3 cadat tñmū? ampliatū? r lz resoluerē i qntatōez copulā r nō pñomē dñmātū p eoz regulā. Qz at bec qna n valet arg3. qz i ca sa magi anis e v e. r qntis falsū. de qntie p3. qz anis sit v e. pbat. hoc e primū istās eē for. qz erit p m istās eē pñctis. dñmūdo b. r hoc e vñ erit. aliq3 istās eē pñctis. dñmūdo b. r hoc e vñ erit. aliq3 istās eē for. qd e primū istās eē for. qz erit primū istās eē pla. p casu. r nllz erit istās pñs illo eē for. qz erit p m istās eē pla. g. rē. ab expōnētib3 ad expositā. r z exponēs pbat. qz si n e vā def op m qz aliq3 erit istās pñs illo eē for. qd erit primū istās eē pla. s3 sic sequit qz aliq3 istans eē for. p m b. erit p m istās eē pla. qz est falsū r qna casuz. C Rñ deo ad dubiuz dñstingēdo anis istā? qntie. qz illud r lz qd aut refert illi? tñmū aliq3. vel illi? tñmū primū supponētē dñmūdate. aut illi? tñmū istās supponētē qntie tñ. si refert illi? tñmū istās. qna n vāly vñ argumētū pbat. qz anis e v e. in casu pos to. r qntis falsū. nec sic lz resoluerē rñm cō suppat qntie tñ. s3 sic illa ppō h3 expōnē eē istā prima resolnēs hoc erit istās eē for. qd erit p m istās eē pla. dñmūdo. b. r nullū erit istās eē for. qd erit p m istās eē pla. p m illo. g. rē. C Vbi at illud rñm qd refe rat illi? tñmū aliq3 vñ primū. vāly tñc qna: vñ su pta arguebat. r anis casu e falsū rē. r z resol nēs sic expōitur hoc erit istās eē for. qd rē. r nullū erit istans eē for. p m illo qd erit primū istās eē pla tōis. r p3. qz bec e falsa. De alijs duab3 qntijs la tis in litera dicitur. Finis.

Explicitū quedā vtilia super qntijs ferebrich anglici edita per Daetannm de Tichnis. Deo gratias. Amen.

Certum doctoris domini Saetani de Uenis in consequentias
Ferebach expositionum. **Finis.**

CImpressa fuerunt que in hoc volumine continentur per Bonetti
Locatelli supribus Nobil' Viri dñi Octaviani Scoti Ciusa modo
criensis Venetijs. **AD. CCCC. LXXXIII. Tertio idus Februarij.**

CRegistrum.
a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. Ex quibus, q. est quaternus reliqui
vero quaterni.

